

Isten keresése

Richard A. Bennett

A XX. század elején sokan nagyon optimistán ítélték meg a világ jövőjét. Azt hitték, hogy az iparosodás következtében a béke és a jólét korszaka köszönt ránk. Sokan úgy gondolták, hogy ha a szociális reformok éreztetik majd hatásukat, az új kor áldásai minden országban láthatóvá válnak, még ott is, ahol a reménytelenség, a betegség és az irtózatosszegénység jelenleg leírhatatlan szenvedést okoz. 1914-ben azonban a harangok egész Európában egy egyre borzalmasabb kor nyitányát hirdették meg.

Ma az emberek mintha már nem beszélnének rózsás jövőről, a XX. században elért hihetetlen tudományos felfedezések ellenére sem, amelyeknek tanúi lehetünk. Milliók figyelik azonban aggódva a világ atomfegyver készletének megsemmisítő hatalmát. A kül- és belpolitikai problémák összetettsége sok gondolkodó megfigyelőben azt a következtetést érlelte meg, hogy az emberiség történetének legkritikusabb és elképzелhetetlenül legveszélyesebb éveit éljük.

S még ma is vannak, akik Istent keresik –, ez a könyv nekik szól és kíván segítséget nyújtani.

*

EVANGÉLIUMI KIADÓ

H

ISTEN KERESÉSE

Richard A. Bennett **ISTEN KERESÉSE**

Richard A. Bennett

ISTEN KERESÉSE

Richard A. Bennett

4. kiadás

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A mű eredeti címe és kiadója:
Your Quest for God,
Cross Currents International Ministries
P.O. Box 1058
Lynden, WA - 98264
USA
www.ccim-media.com

Amerikai kiadás:
© Cross Currents International Ministres,
1985, 1988, 1997, 1998, 2003

Magyar kiadás:
© Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió 2007

ISBN 978-615-5189-36-4

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel
az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Készült: *fotogOLD*^{NY}*Nyomda*, 2013/012, Budapest
Felelős vezető: Borvető Béla

Feleségem, Dorothy bátorítása, szeretete,
áldozathozatala és imái nélkül
e könyv nem készülhetett volna el.
Csak azt mondhatom róla, amit Pál mondott Fébéról:
„ő sokaknak lett pártfogója, nekem magamnak is”
(Róma 16,1).

Tartalomjegyzék

Előszó	5
A szerző előszava	6
1. Valóban létezik Isten?	8
2. Megbízható-e a szellemi útjelződ?	14
3. Milyen is lehet Isten?	26
4. Mi választja el az embereket egymástól?	34
5. Mi az igazi probléma?	45
6. Miért tévednek el olyan sokan?	52
7. Isten valóban szeret engem?	61
8. Hol találom meg az életet?	82
9. Hogyan lehetek tagja Isten családjának?	94
10. Hogyan tovább?	102
Bizonyágtétel	110

*

Előszó

Szívből ajánlom ezt a könyvet, az *Isten keresését*, két okból. Először is, mert ismerem a szerzőjét! Ő az én hitbéli fiam, és nincs számomra nagyobb öröm, mint azt hallani, hogy gyermekeim az igazságban járnak (3János 4).

A másik ok kézenfekvőbb. Dr. Richard Bennett alapos munkát végzett azzal, hogy világosan, tömören és meggyőzően elmagyarázta az ember Istennel való kapcsolatának lényegét.

A Biblia arról tájékoztat minket, hogy Isten az örökkévalóságot az emberi értelem elé tárta (Példabeszédek 3,11). Ebből az következik, hogy mivel az ember az örökkévalóságra teremtett, a jelenvaló dolgok sohasem elégíthetik ki teljesen és tartósan. Végtelen ürességet érez, amit csak Isten tölthet ki. Szent Ágoston tökéletesen fogalmazott, amikor kijelentette: „Ő Isten, te önmagad számára teremtettél minket, és lelkünk nem talál nyugalmat, amíg benned nem nyugodhat.” Ez a könyv segít ebben a keresésben, amíg nyugalmat nem találunk az örök Istennel való élő és személyes kapcsolatban.

Imádkozom, hogy sokan olvassák el a következő oldalakat, és megértsék a bennük rejlő üzenetet Isten dicsőségére és saját javukra.

Dr. Stephen F. Olford
Memphis, Tennessee

A szerző előszava

Sokfelé tett utazásaink során feleségemmel, Dorothyval sok barátal találkoztunk az élet országútjain és mellékútjain. Sokféle kultúrából érkeztek, különböző gazdasági háttérrel és műveltségi szinttel rendelkeztek.

Nem hisszük, hogy találkozásunk ezekkel az emberekkel a véletlen műve volt. Mint ahogy az sem, hogy a kezedben tartod ezt a könyvet, kedves olvasó.

Az évek során a barátainkkal folytatott legfontosabb beszélgetések központi témája Isten keresése volt. Ez a könyv tartalmazza néhány egymással megosztott gondolatunkat.

Az Isten keresése első amerikai kiadása, melynek alapján a két átdolgozott kiadás készült, személyes hálaadás volt. Ahogy Dorothyval közeledtünk 25. házassági évfordulónkhoz, azon tűnődtünk, mi lenne a legjobb módja annak, hogy kifejezzük Isten iránti hálánkat hozzánk való jóságáért.

Mi lehetne jobb annál – gondoltuk –, mint ha leírunk, kinyomtatunk és eljuttatunk 25 000 ember számára egy üzenetet, mely reményt és békét hoz számukra. Ez ezer embert jelentene házaseletünk minden egyes évére számítva.

Isten megáldotta ezt a szeretetből végzett munkát, minthogy a könyv világszerte eljutott az emberekhez. Mind a 25 000 példányt személyesen nyújtották át az embereknek sok különböző országban. Legnagyobb örömeinkre sok levelet kaptunk azoktól, akik az *Isten keresése* elolvasásának hatására új célt találtak életükben.

Számos kérés érkezett, hogy fordítsuk le a könyvet más nyelvekre is. Ezért elhatároztuk, hogy e célból elkészítjük a szöveg első átdolgozását azzal az imádsággal, hogy a világ kontinensein sokkal több embert segítsen

„Isten keresésében”. Végül is több mint hárommillió példányt nyomtattak ki és osztottak szét a világon. Most pedig azért imádkozunk, hogy ez a második átdolgozás, mely új anyagot is tartalmaz, további segítséget nyújtson az olvasónak.

Az első két fejezet nem minden olvasó számára egyformán fontos. Az első fejezet azoknak íródott, akik kétségbe vonják Isten létezését. Bár a második fejezet különösen érdekes lehet azok számára, akik megtanultak mindenben kételkedni, valójában minden olvasó számára fontos, mivel arra biztat, hogy értékeljük újra saját hitünket és nézeteinket.

Ezek az előkészítő fejezetek azonban lényegesek a könyv fő mondanivalója szempontjából, mivel megalapozzák a további információk hitelességét. A 3-10. fejezetek olyan alapvető igazságokat tartalmaznak, melyek segítenek az olvasónak Isten keresésében. Tehát ezt az új kiadást boldogan helyezzük Isten kezébe, hogy áldja meg legjobb belátása szerint.

Dorothyval szeretnénk kifejezni Isten iránti hálánkat annak a sok embernek a szeretetéért, imáiért és éleslátásáért, akik megosztották velünk Istenről szerzett személyes tapasztalataikat. Túl sokan vannak ahhoz, hogy megnevezzük őket. E barátainknak üzenjük: „Köszönjük szépen!”

*A geológia a föld önéletrajza, de - mint
minden önéletrajz - nem nyúl vissza a kezdetekig.*
Sir Charles Lyell

1. Valóban létezik Isten?

Biztosan voltak az életedben olyan idők, vagy talán éppen most vagy olyan periódusban, amikor minden sötétnek látszik, már nemcsak Isten szeretetében kételkedsz, hanem még a létezését is megkérdőjelezed.

A Biblia nem magyarázza, sem nem bizonyítja Isten létezését. Egyszerűen tényként fogadja el. A Biblia első mondata így hangzik: „*Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet*” (1Mózes 1,1). Ez a csodálatos Ige éppen olyan egyszerű, mint amilyen nagy jelentőségű. Kimondja, hogy Isten létezik és Ő a világmindenség teremtője.

Feleségem sok évvel ezelőtt Európa egyik leghíresebb klinikáján volt főnővér. Az egyik, magát ateistának valló vezető pszichiáter egy nap több kérdést tett fel Dorothynak a hittel kapcsolatban. – Doktor úr – válaszolta – tudja, hogy szakterületén Önt nagyra becsülöm. Ön hírneves egyetemi tanár és orvosi körökben mindenütt nagy tekintélynek örvend. Szabadna azt javasolnom Önnek, hogy mielőtt továbbra is ateistának vallaná magát, olyan buzgalommal olvassa a Bibliát, mint amilyen-nel pszichiátriai kutatásait végzi?

Majd néhány olyan betegére emlékeztette, akiket nemrégén küldött haza a krónikus esetek osztályáról, ugyanis Isten ereje csodálatos változást idézett elő állapotukban. Egy vagy két beteget meg is tudott nevezni, akiknél olyan váratlan fordulat állt be, hogy ezek a betegek azóta

újra aktívan dolgoztak. Dorothy azt is elmondta, hogy a betegek hogyan ismerték meg az Urat. Az orvos maga is tisztában volt azzal, hogy ezeknél a betegeknél a pszichiátriai módszerekkel semmire sem lehetett menni. A betegek életében bekövetkezett hirtelen javulást sem mint ateista, sem mint pszichiáter nem tudta megmagyarázni.

Az orvos, aki az előbb még azt magyarázta, hogy nem hisz Istenben, azzal a kéréssel fejezte be a beszélgetést, hogy Dorothy imádkozzon érte! Azt is megígérte, hogy életében először elítéletek nélkül fogja olvasni a Bibliát.

Héthetes komoly bibliaolvasás után kijelentette, hogy már nem tekinti magát ateistának. Egy nehézség azonban még mindig adódott: megértette ugyanis, hogyha igazán átadja az életét Istennek, mindennek meg kell változnia. – Számomra többé nem jelent értelmi problémát – ismerte el –, de nem vagyok hajlandó elfogadni azokat a változtatásokat, amelyek feltétlenül jelentkeznek, ha meggyőződéses hívő lennék.

Tíz évig imádkoztunk ezért az ismerősünkért, amikor levelet kaptunk tőle, amelyben újonnan megtalált hitéről és Istennel való személyes kapcsolatáról számolt be. Nagyon boldogok voltunk, de nem lepett meg túlságosan, hiszen tudtuk: *„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által”* (Róma 10,17).

Isten segíteni akar mindnyájunknak és létezésének nagy belső bizonyosságával ajándékoz meg, hogy megismerhessük őt. Vannak, akik nem akarnak hinni benne, de olyan ember még nem élt a földön, akinek ne lett volna lehetősége hinni létezésében.

Isten a minket körülvevő világban is sok bizonyítékát helyezte el létezésének. Minél mélyebbre hatol a XXI. század tudománya a világmindenség titkaiba, annál értelmetlenebb dolog ahhoz ragaszkodni, hogy minden magától, Teremtő nélkül jött létre. Senki sem állítaná,

hogy az űrhajó a konstruktőrök, matematikusok és műszerészek közös alkotómunkája nélkül fel tud szállni a világűrbe, körülkerüli a földet és egy előre megtervezett időpontban, egy előre meghatározott helyen le tud szállni. Éppen így a naplementék és évszakok, a tejútrendszer és atomok, a gravitáció, vagy a szeretet hatalma sem létezhetne soha a teremtő Isten terve és alkotómunkája nélkül.

Mérhetetlenül több hit kell annak elfogadásához, hogy a világ egy ősrobbanással jött létre, mint a teremtő Istenben hinni. Semmit sem lehet létrehozni, ha legelőször is nincs valaki, aki megtervezi azt.

Még az az állam is, amelynek ideológiája tagadja Isten létezését, amikor egy újabb űrhajóst küld a világűrbe, minden alkalommal annak a meggyőződésének ad hangot, hogy a világ meghatározott törvényszerűségnek és rendnek engedelmeskedik. Csak az az űrhajó tér vissza biztonságban a földre, amelyik ezeknek a törvényszerűségeknek megfelel. Nem különös, hogy ugyanazok, akik a természeti törvényekre támaszkodnak, ugyanakkor elutasítják a Törvényalkotó és legfőbb Teremtő létezését?

Mindnyájan tisztában vagyunk azzal az irtózatossal, pusztító erővel, amely az atombomba robbanásakor szabadul fel. Ugyanakkor azt is kiszámították, hogy a Nap minden másodpercben annyi energiát ad le, ami 5000 milliárd atombomba (hirosimai) erejének felel meg. Más energiát kisugárzó napokkal összehasonlítva a Nap nem tekinthető különösen nagynak, és még azt sem tudjuk, hány ilyen csillag van a világűrben. Bár milliárdokról beszélnek, mégis ezek is valószínűleg csak a megmérhetetlen szegélyét jelentik. Ma már azt is tudják a csillagászok, hogy néhány tejútrendszer felszabadult energiája milliárdszor nagyobb, mint a Napé! Hogyan létezhetne ennyi energia végtelen hatalmú Teremtő nélkül?

Valóban a teremtett világból ismerjük meg a tervező és teremtő Istent, a törvényszerűségeknek alávetett rend és a végtelen erő Urát. A Biblia ezt mondja:

„Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a mennyboltozat. Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul. Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik, mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig” (Zsoltár 19,2-5).

„Ami nem látható belőle, örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennélfogva nincs mentségük” – figyelmeztet a Biblia (Róma 1,20).

Nincs tehát mentség Isten létének tagadására.

Az Isten teremtette végtelenség, törvényszerűség és energia gondolatára sokakban feltámad az emberi lét múlandóságának és jelentéktelenségének érzete.

Dávid, Izráel királya ennek az érzésének a Zsoltár 8,4-5-ben adott hangot:

„Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele?”

Napjainkban sokkal többet tudunk a csillagvilágról, hiszen az óriás teleszkópok ötszázszerezésére növelték a világűrrel megismert képünket, és a műholdak pályájukról képeket küldenek vissza a Földre. Ennek tudatában talán Dávidhoz hasonlóan kérdezzük: – Hogyan érdekelheti azt az Istent az én jelentéktelen személyem, Aki mindezt megteremtette?

A teleszkóp korszaka azonban egyben a mikroszkóp korszaka is. Ma már tudjuk, hogy az a miniatűr világ, amelyet a mikroszkóp tár fel az emberi szem előtt, éppen

olyan hihetetlen, mint a világűr végtelensége. A fény egyedül nem tudja feltárni ennek a szubmikroszkopikus világnak a titkait. Amit a hagyományos laboratóriumi mikroszkóppal a tudós szeme nem fedezhet fel, nem marad rejtve az elektronmikroszkóp előtt, amely olyan szépséget, tervszerűséget, törvényszerűséget és erőt tár fel, amelyek mind-mind benne élnek ebben a végtelenül parányi világban.

Ha azt kérdezed, hogy Isten miért éppen egy olyan kicsi és jelentéktelen lénnel törődik, mint amilyen te vagy, akkor hallgasd meg, mit mond az atomfizikus: a legkisebb elem és a legjelentéktelenebb tény is döntő fontosságú a világmindenség fenntartásához. Ha a neutronok és a protonok között két trilliomod milliméternyi távolságot hoznának létre, akkor az anyag nem kapcsolódna többé szilárd tömeggé, és a világ kozmikus atomrobbanásban hullana szét. A teremtő Isten számára a „nagy” semmivel sem fontosabb a „kicsinél”.

Ha azt a kérdést vizsgáljuk, hogy *„mi az emberfia, hogy gondod van rá”*, megnyugtató az a tudat, hogy az embernek nem a nagysága adja az értékét. Személyes értékünk Isten szemében egészen más tényezőktől függ. Egyáltalán nem titkolja, hogy miért vagyunk számára értékesek, és mennyire drágák vagyunk az ő szemében.

Bár a teremtett világ a tervező és teremtő Istenről, a rend és az erő Istenéről beszél, ő mégis olyan utat választott, hogy a végtelen szeretet és kegyelem Istenét ismerhesd meg Benne, olyan Istent, aki csak a legjobbat akarja neked. Ha azonban meg akarod találni ezt az Istent, mindenképpen olyan szellemi útjelzőre van szükséged, amelyben teljesen megbízhatsz.

Gondolkozásra szánt kérdések

1. Mi a valószínűsége annak, hogy ha valaki egy marék óraalkatrészt a levegőbe szór, egy svájci óra esik le?
2. Mi a valószínűsége annak, hogy a világmindenség véletlenül, a teremtő Isten nélkül jött létre?
3. Bár a teremtett világ egy teremtő Istenre utal, aki a tervezés, a törvény és a hatalom Isteneként nyilvánult meg, a teremtett világ önmagában elegendő-e arra, hogy megértsd Isten szeretetét és kegyelmét?

*Egy sötét barlang könnyen bejárható annak,
aki fáklyával lép be.*

Platón

*A természet a barlang szájából jövő homályos
derengés; a fáklya az Írás (a Biblia).*

A. H. Strong

2. Megbízható-e a szellemi útjelző?

A napilapok gyakran számolnak be arról, hogy egy repülőszerencsétlenség során sok ember vesztette tragikusan életét egyetlen rossz radarjelzés miatt. Ennek a szerencsétlenségnek a megdöbbentő volta is eltörpül azonban amellet, hogy milyen súlyos következményekkel jár, ha az emberek bizalmukat olyan „szellemi radarrendszerbe” vetik, amely szellemi szerencsétlenségbe sodorja őket.

Manapság nagyon sok zavarba ejtő és egymásnak el-
lentmondó hangot hallhatunk a világban, amelyek mind
azt hirdetik, hogy megmutatják az Istenhez vezető utat.
Honnan tudhatjuk, hogy melyik az igazi? Isten keresése
közben nem engedhetjük meg magunknak, hogy hamis
hang vezessen, mert örök életünk forog kockán.

W. E. Gladstone, egykori brit miniszterelnök írja: „A
Biblia keletkezése rendkívüliségének jegyeit hordozza
magán, és felmérhetetlen távolság választja el minden
más versenytársától.”

Abraham Lincoln, amerikai elnök mondta egyszer:
„Azt hiszem, a Biblia a legjobb ajándék, amit Isten az em-
beriségnek adott.”

Bár sok jelentős történelmi személy bizonyította sem-
mihez sem hasonlítható jelentőségét, mégis maga a
Szentírás a legjobb bizonyítéka saját hitelességének.

Dávid király tisztában volt szellemi útmutatója megbízhatóságával. „*Lábam előtt mécses a te Igéd, ösvényem világossága*” (Zsoltár 119,105).

Még ma is sokan tapasztalják, hogy amikor valaki Istent keresi, rábízhatja magát a Bibliára. Bárhogy is próbálták hitelét rontani, a Biblia egyedülálló a világirodalom történetében. Isten sok olyan pecséttel látta el, amelyek igazolják, hogy Isten Igéje, hiszen az embereknek szükségük van különleges voltának és hitelességének bizonyására. Az őszintén kereső ember mind a Szentírás, mind a világi történelemlékek lapjain meggyőző bizonyítékokat talál arra, hogy „*a teljes Írás Istentől ihletett*” (2Timóteus 3,16).

Ha a Bibliát egyetlen szerző írta volna, nem volna meglepő, hogy tematikáját rendezetten és folyamatosan vezetni végig. A Könyvek Könyvét azonban nem egy ember írta, hanem sok évszázad alatt különböző kultúrák idején élt szerzői voltak. Sorrendiségében mégis logikusan és semmivel össze nem hasonlítható módon állítja eléink Isten valóságát. Ez már önmagában is rendkívül figyelemreméltó.

A régészeti ásatások állandóan új bizonyítékokat hoznak napvilágra, amelyek megerősítik a Biblia feljegyzéseinek történelmi pontosságát. A modern régészek ásíói olyan eseményeket igazolnak, amelyeket nemrég még megmosolyogtak és a legendák világába utaltak.*

A Biblia valóban Isten könyve, Isten üzenetét közvetíti az embernek.

* 1868-ban például egy Klein nevű német utazó felkereste Moáb ősi földjét, amely ma Jordániához tartozik. Utazása során olyan kőből emelt emlékoszlopot fedezett fel, amelyen Mésának, Moáb királyának 34 soros felirata állt. Ezt a feliratot Izrael elleni lázadásának emlékére készítették. Omrit és Ahábot a Királyok 2. könyve és az emlékoszlop is említi. Mindkét esetben azt tudjuk meg, hogy mindkét izraeli király leigázta Moábot. Napjainkban megszámlálhatatlan ilyen felfedezés igazolja a Biblia történelmi hitelességét.

Annak ellenére, hogy a Biblia Isten könyve, vannak, akik még ma sem hajlandók olvasni, mégpedig annak a széles körben elterjedt tévedésnek az alapján, hogy kétféle álláspontra lehet helyezkedni vele kapcsolatban: a tudományéra, amely a tényekkel számol, és a „vallásos-hívő” álláspontra, amely elzárkózik a tények elől. Ebből arra következtetnek, hogy az igazi tudós nem lehet igazán hívő. Napjainkban mégis sok olyan tudós van, aki nem osztja ezt a nézetet. Bár a Biblia nem tudományos tankönyv, amikor azonban a tudomány területeit érinti, a tudományosan bebizonyított tények eddig sohasem cáfolták meg. Célját és keletkezését tekintve messze túllépi a tudomány határait.

A tudomány például nem tudja megmagyarázni, miért vagyunk a földön, azt sem tudja megmondani, hogy életünk letelte után hová kerülünk. Arról sem tud felvilágosítást adni, hogy mi az élet értelme, vagy az ember rendeltetése. Nem számít, milyen okos (vagy egyszerű) egy ember, Isten segítségére van szüksége, ha meg akarja tudni Róla a valóságot. Valószínűleg ezért mondja Blaise Pascal francia filozófus: „Az értelem legnagyobb vívmánya az, hogy elárulja nekünk, hogy korlátai vannak.” Ha nem fordulhatnánk Isten könyvéhez, sohasem kapnánk megbízható választ az élet legfontosabb kérdéseire.

Nézzünk meg két világos bizonyítékot arra, hogy a Biblia valóban Isten Igéje.

Az első a próféciáinak szinte hihetetlen pontossága. A második az az erős és pozitív hatása, amely azoknak az életében tapasztalható, akik komolyan vették üzenetét.

A bibliai prófécia pontossága

A legtöbb emberrel veleszületett az a természetes kíváncsiság, amely tudni szeretné, mit hoz a jövő. A Biblia leír néhányat a legfontosabb bekövetkezendő események közül, sokat bámulatosan bonyolult részletességgel. Biztosan tudni szeretnéd, hogyan győződtem meg erről.

A kérdés megválaszolásához képzeljük el, hogy a nyári szünidőben egy olyan vidéken kirándulunk, ahol korábban még sohasem jártunk. Egyetlen útmutatónk a kezünkben tartott térkép. Tegnap megállapítottuk, hogy a térkép teljesen megbízható, hiszen segítségével pontosan megtaláltuk a folyót és azt a falut, ahol az éjszakát töltöttük. Ma el kell döntenünk, melyik utat válasszuk. Előttünk az ismeretlen vidék, a térképen azonban azt látjuk, hogy ha balra fordulunk, az út egy erdőn át olyan helyre vezet, ahol nagy tavat kell találnunk. Szeretnénk megnézni a tavat. Mit tegyünk? Azt hiszem, követnünk kell térképünk tanácsait és balra kell fordulnunk. Döntésünkönél természetesen főleg azért bízunk a térképben, mert tegnap már megbízható vezetőnek bizonyult az ismeretlen vidéken. Mielőtt még a helyszínre értünk volna, megmondta, mit fogunk ott találni és meg is találtuk.

A Biblia hitelességének egyik legérdekesebb bizonyítéka semmivel össze nem hasonlítható pontossága, amelyel a bekövetkező eseményeket előre jelzi. Lapjain sok olyan próféciát találunk, amiről ma már tudjuk, hogy pontosan úgy teljesedett be, ahogyan több ezer évvel korábban megmondták.

Ezek a próféciák meglepően nagy területre terjednek ki, magukba foglalják a föld összes népét, és különösen pontos részleteket tartalmaznak Izráelről és a Közel-Keletről. De még fontosabb több száz olyan prófécia, amely a Messiás eljövételére vonatkozik. Mivel ezek közül sok

azóta történelmi valóság lett, láthatjuk, mennyire hihetetlenül pontosak voltak rendkívül valószínű apró részletekben, amelyek a Messiás születésére, életére és halálára vonatkoznak.

Ilyen megbízhatóság mellett logikus feltételezni, hogy a jövő, amely még előttünk áll, szintén úgy fog alakulni, ahogy a Biblia előre megmondta. Minden évben szemünk elé tárulnak a Biblia pontosságának újabb és újabb bizonyítékai. Szinte azt is mondhatnánk, hogy ha a Szentírást olvassuk, a holnapi napilapot olvassuk.

Dr. Wilbur Smith egész életében a Bibliával foglalkozott. Külön örömet jelentett számára, ha a bibliai prófécia pontosságára rámutathatott. Ha az ember az ószövetségi messiási próféciákat olyanok tanításaival hasonlítja össze, akik azt állítják, hogy az igazság letéteményesei, Wilbur Smith megállapítja, hogy pl. az iszlám nem hivatkozhat olyan próféciára, amely Mohamed születése előtt már több száz évvel az eljövételéről beszél. Nincs más olyan vallásalapító sem, aki joggal hivatkozhatna olyan régi írásra, amely előre pontosan megmondja megjelenését.

Biztosan igaz, hogy úgynevezett „próféciákhoz” nem kell ihletettség, hogy pontosan megfeleljenek az előrejelzéseknek.

A komputeres számítások szűrőpróbaszerű közvéleménykutatási adatok alapján a választások lehetséges eredményére következtetnek, és a meglévő adatokból a tömegtájékoztató a választási helyiségek lezárása előtt meg tudja mondani a választás győztesét. A rendelkezésre álló statisztikák nagy számánál ez nem különösebben meglepő.

Kérdezzük meg azonban bármelyik tudósítót, hogy kik lesznek a jelöltek húsz vagy ötven év múlva! Kérdezzük meg, ki nyer és kérdezzük ki a győztes életének min-

den részletéről, pl. hol fog születni, miket fog csinálni az életben, milyen körülmények között hal meg. Menjünk még egy lépéssel tovább és kérjünk a tudósítótól megbízható felvilágosítást arról, mi fog történni ezer év múlva a Közel-Keleten. Kérjük meg őt, hogy nevezze meg azokat a városokat, amelyek ezalatt a hosszú idő alatt elpusztulnak.

Biztosan egyet fogsz érteni velem, hogy minél több adatot kérünk a riportertől, annál jobban csökken azok bekövetkezésének valószínűsége – hacsak az örök Isten nem fedte fel előtte a jövőt. Csak ebben az esetben várhatnánk el tőle, hogy mindent előre tudjon. A Biblia azonban riporterünkötől kért részleteket prófétál meg, és még ennél is sokkal bonyolultabbakat, amelyek még nagyobb időszakokat fognak át.

Tírusz ókori városának története jó példa arra, hogy milyen hihetetlen pontossággal következtek be azok az események, amelyeket Isten előre megmondott erről a városról.

Ha akarod, elolvashatod az Ezékiel 26,3-21-ben található próféciát, és utána lapozz fel egy jó lexikont a Tírusz címszónál. Mindkét esetben ugyanazt a beszámolót olvashatod, egyszer próféciaként, másodszer pedig történelmi tényként.

A prófécia: Sok idővel az események bekövetkezése előtt Isten Tírusz városának viharos jövőt prófétált:

Sok népet hozok ellened... Lerombolják Tírusz várfalait, és ledöntik bástyáit (Ezékiel 26,3-4). Azt is előre megmondta, hogy Isten még a termő földet is lesöpri ott és helyén csak a csupasz szikla marad (Ezékiel 26,4). És még mindig nincs vége! Megjövendöli: A köveket, a gerendákat, még a port is a tenger közepébe szórják (Ezékiel 26,12). De még ezzel sem ér véget a prófécia hihet-

len részletessége. Isten megmondta, mivé teszi a régi Tírusz: *hálók szárítóhelyévé* (Ezékiel 26,14).

A történelem: A történelmi feljegyzésekből megtudhatjuk, hogy amikor Nabukodonozor a régi Tírusz, amely a tengerparton, de még a szárazföldön is emelkedett, elpusztította, valóban lerombolta a falakat és bástyákat, ahogyan a próféta ezt előre megmondta. Később pedig Nagy Sándor építései teljesen elhordatták Tírusz alapjait és csak a csupasz sziklát hagyták meg.

Amikor pedig a város romjait a tengerbe szórták, hogy abból az előtte fekvő szigethez töltést építsenek, az is a prófécia beteljesülését jelentette: a köveket, a gerendákat és a port valóban a tengerbe dobták. Igen, Tírusz ősi városának romjait a mai napig is a tenger vize borítja. Isten megmondta, hogy be fog következni – és be is következett.

Bár a Közel-Keleten ma is ismerünk egy Tírusz nevű várost, ez nem az az ősi Tírusz, amelynek utolsó maradványait 1291-ben semmisítették meg végleg.

Ha felkeressük azt a helyet, ahol az ősi Tírusz állt, a prófécia még hihetlenebb beteljesülését tapasztalhatjuk. Néhány halászkunyhóból álló kis falut találunk a helyén. Halászhajók futnak ki a tengerre, a csupasz sziklákon pedig halászhálók száradnak! Emberi bölcsesség hogyan jövendölhetett volna ilyen hihetetlen jövőt egy olyan virágzó ókori kereskedővárosnak, mint Tírusz?!

Peter Stoner az ókori Tíruszról hét próféciát hasonlított össze a történelmi eseményekkel. Miután kiszámítja, hogy az ezékieli prófécianak milyen matematikai valószínűséggel kellene bekövetkeznie, megállapítja:

„Ha Ezékiellel annak idején emberi bölcsesség mondta volna ki a hét próféciát, beteljesülésük valószínűsége-

ge 1:75.000.000 lenne. Márpedig mindegyik beteljesedett a legapróbb részletekig.”

Nézzünk most meg egyet azon sok prófécia közül, amelyeket egy kisgyermek születéséről írtak.

Máté, az Újszövetség egyik írója, a korábbi vámszedő, négy meglepő próféciát említ, amelyek Jézus születésekor teljesedtek be. Az egyiknél Mikeás prófétára hivatkozik, aki Krisztus születése előtt mintegy 700 évvel Izráel prófétája volt, és aki súlyos vádakat emelt korának gonosz uralkodói ellen. Mikeásnak rettenetes volt látni, hogy a nép éléről hiányzik az igazi vezető. Mikeás biztatóbbnak látta a jövőt, amikor Isten megmutatta neki, hogy egykor megszületik majd egy uralkodó. Sőt ennek a jövőendő uralkodónak a születési helyét is pontosan megjelölte.

*Te pedig, efrátai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki **uralkodni** fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba (Mikeás 5,1).*

Isten kijelentette, hogy az Úr, akire Izráelnek szüksége van, az efrátai Betlehemben fog megszületni.

Pontosan ahogyan Mikeás megjövendölte, Jézus nem családja lakóhelyén született, hanem a római császár rendelete miatt az efrátai Betlehemben. A császár a pontosabb adókiivetés miatt népszámlálást rendelt el, és a gyermek szülei engedelmeskedtek a császári parancsnak. Elhagyták házukat, hogy Betlehembe menjenek, ahonnan családjuk származott. Bizonyára senki nem várná, hogy egy uralkodó a kis Betlehemben szülessen meg, amely Júdea sok városa közül csupán az egyik volt. Elenyészően csekély volt annak a valószínűsége, hogy ott fog megszületni. Mégis éppen úgy történt, ahogy Mikeás előre

megmondta. És ez csak egyike a Jézus életéről szóló valóban több száz megdöbbentő próféciónak.

Isten kijelentette:

Előre megmondtam a jövődőt, és régen a még meg nem történteket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik (Ézsaiás 46,10).

A korábbiakat már régen kijelentettem – olvashatjuk valamilyen később –, az én számból jöttek ki, én hirdettem azokat. Hirtelen véghezvittem, bekövetkeztek... Ezért jelentettem ki neked már régen, mielőtt bekövetkezett, már hirdettem (Ézsaiás 48,3,5).

A történelem bebizonyította, hogy az Istentől kapott és a Bibliában megírt próféciaák százszázalékos pontossággal bekövetkeztek.

A Biblia hatalmas befolyása

A második nagy bizonyíték arra, hogy a Biblia Isten beszéde, mindenre kiható befolyása. A Biblia üzenete az emberiségnek mind társadalmilag, mind kulturálisan, és személyesen is méltóságot kölcsönzött, ahol és amikor csak tanították és elfogadták.

Éppen mielőtt ennek a könyvnek az átdolgozott kiadását ki kellett volna nyomtatni, látogatott meg minket valaki, akivel nemrég ismerkedtünk meg. Együtt néztük át a kéziratot. Bár nem olyan ember aki könnyen meghatódik, látogatóknak eleredtek a könnyei, amikor az Isten szeretetéről szóló két fejezetet elolvastuk. Kétszer hagytuk abba, hogy dicsérettel és imádságban hajoljunk meg Isten előtt, akinek a szeretetéről éppen olvastunk. Együtt adtunk hálát türelméért, kegyelméért és szeretetének minden jeléért méltatlan életünkben. Öröm töltött

be, amikor az élő Isten szívet melegítő és személyes jelenlétét megtapasztaltuk.

Ismerősömmnek ez a nap különleges nap volt. Pontosan egy évvel azelőtt egyedül ült luxuslakásában, amely éles ellentétben állt annak a lakásnak az egyszerűségével, amelyben most találkoztunk.

De akkor semmilyen örömet nem szerzett neki az őt körülvevő szépség. Annyira kétségbe volt esve, hogy már élni sem volt kedve. Mint férfi, minden érzéki vágyának átadta magát a boldogság keresésében. A kokain élvezete egész vagyonba került neki. Ajzó- és nyugtatószereket, pálinkát és whiskyt, mindent magával cipelt minden nap. Európában éveken át a leggazdagabbak leggazdagabbjaival szórakozott, de azon az estén teljesen egyedül volt. Ebben a magányban visszagondolt eddigi életére és kétségbeesett. Kétségbeesése még csak fokozódott, amikor a világ helyzetét gondolta végig, hiszen fenyegetőnek és riasztónak látta. Az az érzése támadt, hogy számára nincs többé kiút.

Komor elszántsággal töltötte meg ismétlőpisztolyát, a halántékához szorította és felhúzta a ravaszt. – „Már csak fél centiméterre vagyok a feledéstől – gondolta –, egy pillanat és örökre véget érnek a kínjaim”. A másodperc törtresze alatt (még ma sem tudja, hogyan történhetett) megváltozott a tv-program. Azt vette észre, hogy hirtelen a Biblia üzenetét hallgatja, amely reményt ígér a jövőre nézve. Éjfél felé járt már, szobájában egészen egyedül leborult az élő Isten előtt és bocsánatért és kegyelemért könyörgött.

Isten hatalma gyökeresen megváltoztatta ismerősöm életét. Most olyan ember ült előttem, aki alig hasonlított arra a valakire, akiről az előbb beszéltem. Születése előtt szülei imádkoztak érte, és bár fiatal korában olvasta a Bibliát, nem vette komolyan üzenetét. A gazdagok és ki-

váltságosok világában fellázadt Isten ellen és hihetetlen kicsapongásokban élte életét.

Tizenhat évvel az előtt a nevezetes éjszaka előtt, amelyiken végre megtalálta Istent, vásárolt egy szép bőrkötésű könyvet. Üres, fehér lapokból állt. Azzal a szándékkal vásárolta, hogy attól a naptól kezdve életének minden fontosabb eseményét beleírja majd. Féktelen, kicsapongásokkal töltött tizenhat évéből azonban semmi sem volt életében, amit érdemes lett volna beleírni.

Mindezen évek alatt, amikor hátat fordított az élő Istennek, érdekes és kielégülést nem adó tudatalatti utazásra vállalkozott. Úgy kezdődött, hogy minden nap elolvasta a horoszkópot, szenvedélyesen hallgatta a rockzenét és koncertekre járt. Ezután már az okkultizmussal foglalkozott. A jóga hatására komolyan kezdett érdeklődni a hinduizmus iránt, míg végül belebonyolódott a keleti misztikába. Ezeknek az éveknek a tapasztalatai közül egyetlen egy sem volt érdemes arra, hogy beírja a barna bőrkötésű naplójába. Lapjai fehérek maradtak – az üresség fájdalma – addig a nevezetes éjszakáig, amikor Istennel találkozott.

Azon az éjszakán írt be először könyvébe. Részem lehetett abban az örömben, hogy elolvashattam. Egy olyan ember szent és komoly beszámolója, aki nagy belső nyomorúságban volt és akit Isten szeretete szabadított meg. Csodálatos olvasmány! Isten nagy kegyelmében áttört szellemi vakságán és valóságának és szeretetének világosságával kimentette őt a kétségbeesésből és a halálból.

Az ember szellemi zűrzavara miatt – példa rá ismerősöm vaksága – Isten kijelentette magát egy könyvben, amit Bibliának nevezünk. Ha elfordulsz a Bibliától, az egyetlen megbízható szellemi útmutatótól, akkor a látzat miatt utat tévesztesz. Ha azonban Istent kereső utadon őszintén a Biblia felé fordulsz, meg fogod látni, hogy

minden szükséges szellemi világosságot és útmutatást megkapsz hozzá.

Csak az Ige segítségével érthetjük meg világosan Istent, méghozzá úgy, ahogyan kijelentette magát nekünk. A Könyvek Könyvében megismerjük magát a valóságot, Isten Igéjét és a világ világosságát.

**Uram, ha Igéd bennünk lakik,
és irányítja lépéseinket,
akkor igazságban, fényben és örömben
járunk.**

Gondolkozásra szánt kérdések

1. Van-e olyan kézirat vagy „szent könyv”, mely pontosságában és a jövőre vonatkozó jóslataiban összehasonlítható a Bibliával?
2. Személyesen ismersz-e olyan embert, akinek átalakult az élete, mert megszívlelte a Biblia üzenetét?
3. Lekicsinyelted-e valaha a Biblia egyedülálló tanításait, miközben nem voltál hajlandó elfogulatlanul elolvasni?

*Az ég és a föld problémái,
még ha egyszerre kell is szembenéznünk velük,
eltörpülnek Isten létezésének problémája mellett:
hogyan létezik; hogyan milyen;
és hogy nekünk mint morális lényeknek
mi a teendőnk vele kapcsolatban.*

A. W. Tozer

3. Milyen is lehet Isten?

Élete folyamán valamikor szinte mindenki felteszi azt a kérdést, hogy milyen is lehet Isten. Bár Isten már válaszolt erre a kérdésre, még mindig vannak, akik inkább saját istenképet alakítanak ki maguknak és a képzeletükre bízják a választ ahelyett, hogy a Bibliában elolvassák, mit mondott Ő önmagáról.

Ezek az emberek valójában egy fontos bibliai kijelentést állítanak fejtetőre. Míg Isten azt mondja, hogy *„Alkossunk embert képmásunkra, hozzánk hasonlónak”* (1Mózes 1,26), ők azt mondják, hogy alkossunk Istent a képmásunkra, hozzánk hasonlót. *„A halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négylábúak és csúszómászók képével”* (Róma 1,23). Minden emberek által kitalált isten teljesen tehetetlen, sőt időnként még groteszk is.

Bármilyen okos is az ember, földi bölcsességgel sohasem fedezheti fel az élő Istent. Hiszen *„...a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg az Istent”* (1Korintus 1,21). Ha emberi értelemmel meg lehetne találni őt, túl kicsi lenne ahhoz, hogy Isten lehessen. Ráadásul ha emberi bölcsességre lenne szükség ahhoz, hogy Istent megtaláljuk, hátrányban lennének az őt keresők között a kevésbé okosak. Ez pedig nem fordulhat elő.

Éppen ellenkezőleg, a szellemi bölcsesség mindenki számára elérhető. Az afrikai őserdőben élő néger nő ugyanolyan mértékben megkaphatja, mint az egyetemi professzor, hiszen nincs tudományos fokozathoz kötve. Mindenki számára elérhető, aki elég alázatos ahhoz, hogy felismerje és elismerje, hogy Isten keresésében segítségre van szüksége.

Ha pedig valaki nem elég bölcs, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek (Jakab 1,5). Ez a fajta bölcsesség nem földi, hanem a mennyből kapjuk. Ezt (a bölcsességet) e világ fejedelmei közül senki sem ismerte fel... Mi pedig nem a világ szellemét kaptuk, hanem az Istenből való Szellemet, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk (1Korintus 2,8.12).

A Biblia nem vallásos hipotézis, hanem elsősorban hitteles beszámoló arról, hogyan jelentette ki magát Isten az embereknek. Csak Isten adhatja meg a megismeréséhez szükséges szellemi bölcsességet, hogy megértsd, mi a terve az életeddel.

Ha hozzá fordulsz, szent Igéjéből meg fogja mutatni neked.

Utazásaink során a legváratlanabb helyeken találtunk Isten iránti mély érdeklődésre és megértésre, még hozzá olyan emberek részéről, akiktől soha nem vártuk volna. Egyik nap például egy csapat afrikai fiúval futottunk össze Kenya szavannavidékén. Beszélgetés közben mint ha csak egyetlen céljuk az lett volna, hogy hitükről beszéljenek és még többet hallhassanak a hit dolgairól.

Az egyenlítői alkony mozgalmas napnak vetett véget, amikor a napkorong gyorsan alábukott a látóhatár szélén. Egyszer Kenya egyik poros országútja mellett egy kőre ültem, hogy kicsit kipihenjem magam, amikor a bozótból mozgást hallottam. Megfordultam és megfigyel-

hettem, hogyan tükröződik vissza a telihold halvány fénye egy afrikai fiú nagy fekete szemében. A tízéves gyerekek nemsokára ott kuporgott mellettem a kövön. Gyorsan összebarátkoztunk. Más fiúk meghallották a hangunkat és valahonnan előbújtak, hogy megtudják, miről beszélgetünk. Bibliaismeretük nagyon meglepett.

Miért nem engedte meg Isten, hogy Mózes meglát-hassa az arcát? – akarta tudni fiatal barátom.

Jóel kérdésétől meglepetten én is kérdéssel válaszoltam. Emlékszik-e Mózes imádságára, mielőtt Isten ezt mondta volna neki: *„Azután elveszem kezem és meglát-hatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg”* (2Mózes 33,23).

Nem, nem emlékezett. – Akkor szeretnélek emlékeztetni rá – folytattam. – Mózes azt kérte imádságban, hogy *„Mutasd meg nekem dicsőségedet”* (2Mózes 33,18). Vagyis arra kérte Istent, hogy mutassa meg, milyen Ő a valóságban. Isten azonban tudta, hogy lehetlent kér, mert dicsősége messze felülmúl mindent, amit Mózes fel tudna fogni vagy meg tudna érteni. Ragyogó dicsősége, szentsége és világossága olyan megsemmisítő, hogy Isten figyelmeztette Mózeset: *„Nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon”* (2Mózes 33,20).

Mózes nem tudta, milyen lenyűgöző lesz Isten dicsősége. Ezért csak annyit mutatott meg magából, amennyit a próféta el tudott viselni, mert Ő olyan Isten, aki kijelenti magát és az embert magához akarja vonni. Ha többet jelentett volna ki magáról, Mózes megsemmisült volna jelenlétének dicsőségétől. Bár dicsőségének teljességét eltakarta a próféta elől, amikor elment előtte, Mózes számára még védelmet is kellett biztosítania egy *sziklabarlangban* (2Mózes 33,22).

Fiatal barátaim, akik az Egyenlítőnél éltek, nagyon jól tudták, hogy nem nézhetnek a déli nap izzó fényébe

anélkül, hogy szemüket ne védenék valamivel. Azt is tudták, hogy a lepkéket a sötét éjszakában vonzza a fény. Amikor megkérdeztem, mi történik, ha a lepkék túl közel merészkednek a fényforráshoz, egyszerre válaszolták: – Elpusztulnak. – Tudatában voltak annak, milyen veszélyes jár, ha valaki túl sok fénynek teszi ki magát.

Megpróbáltam még egy példát találni, amivel a kérdésekre adott választ megvilágíthattam. Kis barátaim ismerték azokat az átalvetőket, amelyekkel a családban a kisbabát az anya szíve fölé kötik. Ez a szív tele van gyermeke iránti szeretettel és gondoskodással. Utána beszéltem nekik azokról az átalvetőkről (*Jób 38,9*) is, amelyeket Isten a föld köré kötött.

(A tudósok ózonrétegről beszélnek. Ez az allotrop oxigénből álló érzékeny burok megszűri a káros ultraibolya napsugarakat. A Nap nélkül természetesen nem lenne élet a földön, de Isten gondviselő szeretetében megvéd minket a túlzott napsugárzástól és annak rákkeltő következményeitől.)

Kis barátaimat szemmel láthatóan különösen Isten átalvetője érdekelte, amikor megpróbáltam egyszerű szavakkal elmagyarázni, hogyan véd meg az a súlyos égési sebektől bennünket. Nem tudom, mindent megértettek-e, amit mondtam, de kis szívük örömmel válaszolt Isten szeretetére és dicsőségére, és nagyon jó volt velük együtt imádkozni. Saját tapasztalatból bizonyára ismerték már azt a gondoskodást, amit Mózes Isten keresése közben tapasztalt. Kulcsfontosságú ahhoz, hogy megértsük, milyen is Isten, az amit a Biblia így mond: „Az Úr a mi Istenünk, **egyedül az Úr!**” (5Mózes 6,4) Az Ő személyének egyetlen volta, alapvető igazság.

Annak érdekében, hogy jobban megérthessük lényét, Isten elmondta nekünk neveit.

A bibliai időkben a neveket mindig fontosnak tekintették, mert jelentésük viselőjének bizonyos jellemvonásait tükrözték. Minden, a Bibliában Istennel kapcsolatban használt névnek különleges jelentősége van és személyének egy sajátos oldalára mutat rá.

Az Ószövetség különösen három nevet használ Istennel kapcsolatban: Jahve (Jehova), Elohim és Adonaj. Mindegyiknek különleges jelentősége és jelentése van. A Bibliában az első az Elohim név. Az Ige több mint kétezer-szer említi. Bár a Jahve név jelentőségében mindegyiket felülmúlja, az Elohim névnek nyilvánvalóan olyan fontossága és jelentősége van, hogy Isten nem akarja, hogy elkerülje figyelmünket. Mi lehet ez?

Magyarban többes számot használunk, ha egynél több dologról, és egyes számot használunk, ha csak egyről beszélünk. A héber azonban pontosabban is tud fogalmazni, mert kettes számot használ, ha kettőre akar utalni, és többes számot, ha több mint kettőről van szó. A kettes és a többes szám közötti (a kettő és a három vagy több közötti) különbségnek az Elohim névvel, Istennek a Bibliában elsőként említett nevével kapcsolatban van nagy jelentősége. Elohim nem egyes számú, de nem is kettes-számú főnév. A héber nyelv ismerői elmondják, hogy többes számban áll, vagyis több mint kettőt jelent. Azonban az Elohim név ugyanakkor több névből tevődik össze. Egyik alkotóeleme az El, amelynek ugyanaz az eredete, mint az arab Allah szóé. Az El egyes számú főnév és ezzel a Biblia egy másik, Istenről írott kijelentését húzza alá:

„Az Úr, a mi Istenünk, egyedül az Úr!” (5Mózes 6,4). A Biblia első versében, amelyben Isten kijelenti magát az embernek, már találkozunk azzal az istenfogalommal, aki három személyben egy és egy személyben három Isten. *„Kezdetben teremtette Isten (Elohim) a mennyet és a*

földet” (1Mózes 1,1). Ezt a hármas egységet nevezik Szentháromságnak.

Isten hármas egységére való első utalás után néhány mondattal elérkezünk az ember teremtésének történetéhez. Az Ige nagyon határozottan megerősíti Isten hármas egységének tanítását. És Isten így szólt:

„Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá” (1Mózes 1,26).^{*} Félreérthetetlenül többes szám első személyben íródott. A következő mondat azonban már így hangzik:

„Férfiúvá és nővé teremtette őket” (1Mózes 1,27). Megint világos, hogy itt egy személyről van szó. Tehát egyről és több mint egyről olvashatunk, és mindkét kifejezés Istenre vonatkozik, akiről a Biblia Elohim néven már írt.

Messze túlhaladja az emberi bölcsességet, hogy egy ilyen Istent meg tudjon érteni. Ezért adta nekünk *„az Istentől való Szellemet, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk”* (1Korintus 2,12). Ezen első utalás, hogy milyen is Ő tulajdonképpen, egyre többet mond el titokzatos hármas egységéről és örök dicsőségéről a Bibliában. Isten – egy személyben három és három személyben egy – lényének teljes megértése később olyan segítség lesz, amellyel jobban tudod értékelni szeretetének távlatait.

A Bibliában lépésről lépésre jelenti ki magát Isten, hogy segítsen jobban megérteni szeretetének nagyságát. Az Igében Istent, az Atyát állítja elénk, aki Fiúisten is, de

^{*} Fontos megjegyezni, hogy a férfi és nő teremtése sohasem tekinthető egyenlőnek a növényvilág teremtésével; sőt még az állatvilág evolúciós fejlődésének legmagasabb formájával sem. Viszont a férfi és a nő „Isten képmására” teremtett, és ezért egyedi teremtmények Isten csodálatos teremtő cselekvésének csúcspontján. E könyv további részében ez az egyediség megerősít abban, ki is vagy te valójában.

ugyanakkor Szent Szellem (Szentlélek) Isten is. Mégis úgy jelenti ki magát, mint az egy Isten, aki örökre egy Isten marad. Emberi értelmünk ilyen képet csak külső körvonalaiban sejtethet meg. Mivel az ember számára lehetetlenség volt oda eljutni, hogy az élő Istent megtalálja, Ő tette meg az első lépést és megismertette magát velünk.

Isten teljes dicsőségének, világosságának és szentségének rejtve kellett maradnia Mózes szeme előtt. A Fiúisten személyében azonban Elohim éppen annyit láttatott meg önmagából, amennyit az ember fel tud fogni és el tud viselni.

Mert Isten, aki azt mondta, hogy sötétségből világosság ragyogjon fel, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán (2Korintus 4,6).

Gondolj arra, hogy János, a tanítvány és szemtanú a megholtra és feltámadottra gondol, amikor így ír: „És láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét” (János 1,14).

Később János Istennel való személyes találkozásáról ír, de csak azért, mert az Úr nem közvetlenül, hanem emberré válása után, Jézus személyében találkozott vele, s ezt ő túlélte és be is tudott számolni róla! Nem hagy azonban kétséget afelől, hogy az örök Istennel, a teremtetés Istenével, Mózes Istenével találkozott.

Ez a rendkívüli találkozás hallható, látható és kézzelfogható volt.

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit láttunk szemünkkel... amit kezünkkel is megtapintottunk (1János 1,1).

János beszámolója nem személytelen teológia, hanem személyes bizonyágtétel találkozásáról az élő Istennel.

De mi köze hozzám? – kérdezheted. János nem késlekedik a válasszal. „Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömtök teljes legyen” (1János 1,4). Most pedig azért tartod a kezeden ezt a könyvet, mert valaki azt akarja, hogy teljes legyen az örömed. Az ilyen tökéletes öröm életedben csak az Istennel való igazi személyes közösség következménye lehet. Erről ír János:

Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömtök teljes legyen (1János 1,3-4).

Ahogy a sötét éjszakában vonz a fény, úgy vonzza még mindig magához az embereket Isten dicsőségének világossága. Ha azt akarod tudni, milyen Isten, imádkozd Mózesrel: „Mutasd meg nekem a dicsőségedet.” Nem fogsz válasz nélkül maradni!

Gondolkozásra szánt kérdések

1. Isten keresése közben elolvastad-e figyelmesen a Bibliát?
2. Akarod-e kérni Istent, hogy nyilvánuljon meg, miközben olvasod a Bibliát?
3. Javasolt ima: „Ó, Uram, ha te vagy az az Isten, aki a világmindenséget teremtette és szeretsz engem, kérlek, mutasd meg, hogy Jézus Krisztus a Fiad, a megígért Messiás!”
4. Rájöttél-e, hogy ha igazán imádni akarod Istent, Ő egész biztosan nagyobb annál, minthogy emberi kutatással felfedezhesd és emberi ésszel teljesen felfoghasd?

Azt hiszem, tudok valamennyit az emberi természetről, és azt mondom, hogy az ókor összes hőse ember volt, és én is ember vagyok, de senki sem hasonlít Őrá: Jézus Krisztus több volt, mint ember.

B. Napoleon

4. Mi választja el az embereket egymástól?

A mai világot valaki egy nagy falunak nevezte. Egyre veszélyesebb azonban ebben a nagy faluban lakni, hiszen ellenséges szomszédok népesítik be. Még iskolás gyerekeink is tudatában vannak a nemzedéküket fenyegető egyre több új veszélyeknek.

Felületesen szemlélve, az emberiséget különböző táborokra osztó problémák oka a legkülönbélebb politikai, gazdasági, társadalmi és munkajogi vitákból adódik. Bár ezek a különbségek egyre növekvő, egyre nyomasztóbb és kétségkívül éles választóvonalakat teremtenek, létezik az emberek között egy még ennél sokkal komolyabb szakadás is, amelynek nem sok figyelmet szentelünk.

Nézzük meg röviden az emberek közötti egyenetlenség nyilvánvaló okait és utána a fő okot, amely az emberi lét sokkal mélyebb rétegeiben keresendő.

Látható szakadások

A politikában: A politikusok félelemmel és bizalmatlansággal fogadják egymást. Ha összeegyeztetetlen álláspontok kerülnek napvilágra, abban reménykednek, hogy a katonai erő a jövőben is biztosítja nemzetük biztonságát.

Az aggódó polgárok közben felemelik hangjukat a béke és az atomfegyverkezés leállítása érdekében. A sors iróniája, hogy akik már láttak néhány ilyen béketüntétést, tanúi lehettek, amint éppen a résztvevők között észlelhetők olyan érzelmek, amelyek felelőssé tehető a pusztulásért és háborúkért. Ez emlékeztet rá, hogy Isten előre figyelmeztetett ezekre az időkre: „Amikor azt mondják: *Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra, és nem fognak megmenekülni*” (1Tesszalonika 5,3).

A gazdasági életben: Különösen a harmadik világban állandóan növekvő problémát jelentenek a természeti katasztrófák, a szárazság, földrengések, árvizek, és a velejáró éhínségek és elszegényedés. Ezek a természeti csapások még csak növelik a nagy gazdasági különbségeket a gazdag és szegény népek között. Sok segítőkész ember igyekezete és áldozathozatala ellenére szomorúan kell megállapítanunk, hogy a gazdagok egyre gazdagabbak és a szegények még szegényebbek.

A társadalmi kapcsolatok terén: Nem titok, hogy a házasság és családi élet összeomlása napjainkban járványszerű méreteket ölt. Az afrikai Letsoale könnyes szemmel mondta: – Házam elpusztult. – Azt hittem, azt akarja mondani, hogy négyfalú afrikai kunyhóját elpusztították, de nemsokára megértettem, hogy Letsoale tapintatosan így adta értésemre, hogy felesége elhagyta őt. Ma nagyon sok „ház elpusztul”. Az önző életmód az igazi szeretet ellentéte. És mégis, ahogy majd a későbbi fejezetekben látni fogjuk, Isten szeretete gyógyító és építő erőivel megérinti a házassági kapcsolatot és a családot is. (Azonban, ahogyan később látni fogjuk, Isten szeretete elérhető minden házaspár számára, akik szeretnék tartós egységben megszilárdítani házasságukat.)

Munkajogilag: Már megszoktuk, hogy állandóan munkahelyi elégedetlenségekről és feszültségekről halunk. 1985. elején Angliában a XX. század legelkeseredettebb ipari összecsapása zárult le. Bár a sztrájknak és az erőszakos utcai eseményeknek vége szakadt, nyílt sebként maradt vissza a keserűség és a hamu alatt izzó harag a munkásság és vezetőség kapcsolatában, sőt a bányászok soraiban is. Milyen más ez összehasonlítva a munkásság és vezetőség közötti feszültségek megszűntetésével, amit Walesben a szénbányákban kitört ipari zavargások után figyelhettünk meg annak idején (1905). John Parry maga is résztvevője volt az eseményeknek, őtőle hallottam róla.

Amikor John-t megismertem, 91 éves nyugdíjas bányász volt. Teljesen megvakult és krónikus tüdőbajban szenvedett. Feleségemmel mindig felkerestük ennek az Észak Walesben élő egyszerű bányásznak a házát, amilyen gyakran csak tudtuk. Jóízűen nevetve és nagy örömmel mesélt arról, mit tett Isten Walesben, amikor az 1904–1905-i evangéliumi ébredés idején olyan meggyőző erővel munkálkodott. Akkor mind a bányászok, mind munkaadóik az élő Istennel találkoztak. Ennek közvetlen következménye az lett, hogy kölcsönös bizalommal és tisztelettel fogadták el egymást. Micsoda különbség 1905 és 1985 között!

John túlradó örömmel beszélt, amikor visszagondolt azokra a napokra. Emlékezett rá, hogy italmérések tucatjai mentek tönkre, mert hirtelen nem volt igény alkohorra. Arra is emlékezett, hogy mindnyájan együtt dicsérték énekekkel az Urat, amikor társaival lementek a bányába. Halkan nevetett, amikor hozzátette: – Az emberek még mindig hozzám jönnek és azt kérdezik, hogy hol is volt az az ébredés? – Hüvelykujjával a mellére bökve jelenti ki ilyenkor: – Itt belül van, még hozzá ebben a pillanatban!

Az emberek politikai, társadalmi, munkajogi és gazdasági polarizálódása mellett jelenleg sok ország belpolitikájában fenyeget teljes összeomlással a hálóként rájuk telepedő terror. A Biblia éppen a jelenlegi helyzetről is írja: *„Békességre vártunk, de nem jött semmi jó, és a gyógyulás idejére, de csak rettegünk”* (Jeremiás 14,19).

Az igazi szakadék

Bármilyen mélyek legyenek is ezek a szakadások, van valami, ami még ennél is sokkal ijesztőbben és tartósabban elválasztja az embereket egymástól. A legnagyobb szétforgácsolódás oka abban keresendő, hogy teljes a zűrzavar Isten kérdésében.

Isten az idők folyamán nem változtatott meg és nem is vont vissza semmit abból, ahogyan kijelentette magát az embernek. Mielőtt Jézus Krisztus, Isten Fia, emberré lett és gyámoltalan csecsemőként világra jött, Isten megígérte, hogy nagy világosságot küld, hogy segítsen az emberen, aki csak nagyon hiányos ismeretekkel rendelkezett róla. *„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát”* – ígérte (Ézsaiás 9,1). Utána részletesen elmondja, hogyan ismerhető fel ez a világosság: *„mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk...”* (Ézsaiás 9,5).

Tovább már semmi különösebben fontos nem lenne a kijelentésben, ha Isten csak azt mondta volna, hogy egy gyermek fog születni. Hiszen gyerekek mindig születnek! Teljesen lényegtelen lenne beszámolni arról, hogy egy gyermek fog születni, ha ez a tény nem kapcsolódna ahhoz az ígérethez, hogy ez a Fiú a mennyből jön. Ami egykor prófécia volt, most történelmi tény; amit Isten előre megmondott, valóban megtörtént. A földön gyermek született, a mennyből Fiút kaptunk. A gyermek szü-

letésével és a Fiú ajándékával Isten világosságot küldött az embereknek, akik a sötétségben botorkáltak. Ez a világosság a mai napig elúzi a sötétséget és a kétséget, amelyek elrejtik szemünk elől Istent.

Isten megígérte, hogy Fiának születését természetfölötti jellel erősíti meg. Ilyen módon irányította a figyelmet egyetlenszerű Fiának születésére és különböztette meg őt minden más gyerektől: *„Íme egy szűz teherben van, és fiút fog szülni, akit Immánuelnek neveznek”* (Ézsaiás 7,14).

Az Immánuel név jelentése: velünk az Isten. Ez a bejelentés sejteti velünk, hogy a bibliai írások szerinti örömhír, evangélium, mennyire különbözik más vallások tanításaitól. A vallások arról tanúskodnak, ahogy az ember megpróbál valahogy felkapaszkodni Istenhez, a Biblia azonban azt mutatja be, hogyan hajol le Isten az emberhez.

Amikor az elveszett földi embernek hidat akart építeni az örökkévalóságig, megtette azt a csodát, hogy egy szűz teherbe esett. Ma már történelmi tény az a nap, amikor a világmindenség Teremtője leereszkedett, hogy beleilleszkedjen a térbe és az időbe. Az *Úr angyala megjelent Józsefnek álmában és így szólt: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szent Szellemtől (Szentlélektől) van”* (Máté 1,20). Később, amikor Jézus megszületett és régen elérte a férfikort, elenséges hitetlenkedők jelenlétében is megerősítette istenlétét: *„Én és az Atya egy vagyunk”* (János 10,30).

Jim Irwin (Apollo 15) űrhajós írja: *„Sokkal nagyobb a jelentősége annak, hogy Isten a földön járt, minthogy ember járt a holdon.”* Az ember nem tud olyasmit tenni a világűrben, amit össze lehetne hasonlítani annak a pillanatnak a csodájával, amikor Isten az örökkévalóságból belépett az idő korlátai közé.

Az ószövetségi prófécia után, amely elmondja, hogy gyermek születik, fiú adatik, részletesebb prófétai kijelentést is olvashatunk erről a rendkívüli személyiségről: *„és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örök-kévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége...”* (Ézsaiás 9,5-6). A hatalomnak és bölcsességnek ilyen tiszteletet ébresztő összessége annak a nagy uralkodónak a szükséges jellemzője, akinek uralma az egész világra kiterjed. Még a mai világban is olyan tekintélyeket keresünk, akik nemcsak tudják, hogy mi a helyes, hanem ahhoz is megvan a hatalmuk, hogy éljenek is vele. Vannak, akik esetleg valóban tudják, mi a teendő, de a történelemben még senkinek sem volt meg hozzá sem a hatalma, sem a bölcsessége, hogy megteremtse az örök béke állapotát.

A békesség fejedelmében megvan mindkettő, a tudás és a hatalom is, hogy elhozza a tartós békét a világnak. Egy nap Jézus Krisztus hatalommal és dicsőséggel fog visszatérni és bolygónkon uralkodni. Ha elérkezik a nap, minden fegyvergyár bezárja kapuit, minden atombombát hatástalanítanak és minden határórt és katonát végérvényesen hazaküldenek!

Az ember történelme folyamán bebizonyította, hogy mennyire reménytelenül képtelen önmagát és saját fajtáját kormányozni. A békességnek és a mindenkire érvényes igazságnak arra a pillanatra kell várnia, amikor maga a Békesség Fejedelme veszi kezébe az ország kormánypalcáját! Akkor az emberek *„kardjaikból kapákat kovácsolnak, lánczaikból metszőkéseket”* (Ézsaiás 2,4). Abban a békés időben *„a föld tele lesz az Úr dicsőségének ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja”* (Habakuk 2,14). A történelemnek nincs más, az örök Istent kielégítő lezárása.

Ez előtt a nap előtt azonban már nyilvánvaló lesz az emberek közötti mély és konkrét szakadék. A mély sza-

adás Jézus Krisztus személye miatt következik be. Ezért nagyon fontos pontosan tudni, **kicsoda Jézus, miért jött, és mit tett érted, amikor a földön élt.**

Mózes első könyve és a János evangéliuma hasonló módon kezdődik. „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet” – olvashatjuk Mózes első könyvében (1Mózes 1,1). János evangéliumában ezt találjuk: „Kezdetben volt az Ige... és Isten volt az Ige... minden általa lett” (János 1,1-2). Isten, akit a Mózes első könyve Elohimnak nevez, János evangéliumában az Ige nevet viseli. Elohim az Ige, és Ő emberi testet vett magára, hogy teremtményei között lakjon. „Az Ige (hús)testté lett, itt élt közöttünk” (János 1,14). Ez a hatalmas kijelentés összefüggésében így hangzik:

Kezdetben volt az Ige, és az Ige az Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött... A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt, saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik befogadták, azoknak megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazoknak, akik hisznek az Ő nevében... Az Ige (hús)testté lett, itt élt közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal (valósággal) (János 1,1-2.10-12.14).

Akárcsak Mózes sok száz évvel ezelőtt, Fülöp, a tanítvány is tudni akarta, milyen Isten.

Fülöp különös kéréssel fordult Jézushoz: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát” (János 14,8). Jézus meglepő módon ezt válaszolta: „Aki engem lát, az látja az Atyát” (János 14,9). E meghökkenítő válasz miatt Jézus bolondnak vagy csalónak tűnne, ha nem ő maga lenne az Isten. Senki sem vádolta komolyan egyikkel sem. Ha nem lenne Isten, ő lenne a legnagyobb szélhámos, akit a világ valaha ismert.

Tehát el kell fogadnunk, hogy amikor Jézusra nézünk, Istent látjuk.

Az emberek azon a ponton válnak szét egymástól, hogy Jézus maga az Isten. Bizonyos vonatkozásban nincs ebben semmi meglepő. Amikor Jézus azt mondta, hogy „én és az Atya egy vagyunk” (János 10,30), voltak, akik Benne találták meg a választ istenkeresésükre. Mások elutasítóan fogadták, mert nem tudták elképzelni, hogy Isten Krisztusban emberré lett és ennyire megalázta magát. Voltak, akik engedtek Jézus hívásának, mások elutasították. Egyesek követték őt, mások megpróbálták megölni.

Az emberek Jézus miatt már életében elszakadtak egymástól és ez ma is így van. Világosan megmondta:

Aki nincs velem, ellenem van (Máté 12,30).

Az első elutasító feleletnek természetesen nem kell feltétlenül az utolsó szónak lennie.

Most egy olyan emberrel ismerkedünk meg, aki ellenségből lett Jézus követője. Saul zsidó rabbi volt, sokat ígérő életpálya állt előtte. Fiatal korában annyira gyűlölte Jézus követőit, hogy üldözte őket, sőt helyeselte, ha a keresztyéneket irtották. Megtérése után azonban egész további életét azzal töltötte, hogy Jézust, mint Urát és Mesterét tisztelje. Krisztus iránti hűsége miatt sokat kellett szenvednie, amit örömmel vállalt. Mi okozta ezt a változást?

Saul ismerte az Ószövetség görög fordítását. 70 tudós vett részt a fordítás munkájában, ezért hívták Septuagintának. Saul tudós volt, ezért jól tudta, hogy a Jahve (Jehova) héber szót görögben a kúriosz szóval adták vissza. (A magyar Bibliában Úrnak fordították.)

Amikor Saul Damaszkuszba utazott, hogy ott felkússa és üldözze a keresztyéneket, útközben „nagy fé-

nyességet” látott. Ez a fény olyan vakító volt, hogy Saul egy időre elvesztette a szeme világát. Ösztönösen tudta, hogy Isten jelenlétébe került. Jahve görög megfelelőjét használva kérdezte: „*Ki vagy, Uram?*” (Cselekedetek 9,5). Isten így felelt: „*Én vagyok Jézus, akit te üldözöl*” (Cselekedetek 9,5). Saul azon a napon megértette, hogy Jahve és Jézus egy.

Ez a kijelentés Jézus ellenségéből Pállá, apostollá formálta őt. Attól a naptól kezdve életét teljesen átadta az Úr Jézus Krisztusnak. Bár hite miatt sokat kellett szenvednie, hátralevő éveit annak az örömhírnek a hirdetésére fordította, hogy Isten lejött erre a földre. Jézus jelenlétének valósága az életében minden idők legnagyobb misszionáriusává tette. Levelei teli vannak az Úr Jézus Krisztusról hirdetett meggyőződésével: „*Mert benne teremtetett minden*” (Kolossé 1,16).

Amint láttuk, a Biblia kijelenti, hogy a Názáreti Jézus a Fiú Isten, nem csupán Isten **egyik** fia, ahogy a mormonok, Jehova Tanúi és mások hiszik. Nem is csupán Isten egyik prófétája, ahogy az iszlám tanítja. Vannak, akik abbéli törekvésükben, hogy mindenfelé biztosítsák magukat és mindenkinek igazat adjanak, inkább nem veszik tudomásul, amit Isten kijelentett magáról. Ezt nevezzük szinkretizmusnak, amit úgy határozhatnánk meg, hogy különböző, egymástól eltérő irányzatokat próbál összeegyeztetni.

A hinduk például elismerik „Jézust”, vagyis egyszerűen besorolják őt sok más istenük mellé. Jó emlékezni arra, hogyan állt szemben Illés Istene, az igazi, élő Isten, Baál pogány bálványaival. Csapásai alatt porba omoltak. Éppen így kell minden emberkéz alkotta vagy emberek által kigondolt istennek az Úr Jézus Krisztus előtt semmivé lennie, hiszen Jézus a Fiúisten, örökké egy az Atyával és Szent Szellemmel (Szentlélekkel).

Ha egyszer megértettük, hogy Jézus Krisztus Isten, akkor nem jelent többé nehézséget, hogy elhiggyük szüztől való születését, sok csodáját, halálát és feltámasztását, mennybemenetelét és visszatérését a földre hatalommal és dicsőséggel. Jézus Krisztus nagyobb minden általa teremtett törvénynél, hiszen valóságos Isten, Ő teremtette a világmindenséget minden törvényével és életet megtartó rendjével együtt.

Jézus Krisztus személyén szakad két csoportra az emberiség és alkot két családot. Ennek az elszakadásnak semmi köze a gazdagsághoz vagy a szegénységhez, tönkrement házasságokhoz vagy politikai nézetekhez. A két tábor akkor jött létre, amikor Isten meglátogatta földünket, és ez sokkal mélyebbre hatol, mint minden más, ami az embereket elválasztja egymástól.

Ez a megállapítás nem a valós helyzet eltúlzása, hiszen az Úr Jézus maga mondja:

Ha az Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem, mert én az Istentől indultam el és tőle jövök, nem magamtól jöttem, hanem Ő küldött el engem. Az én beszédemet miért nem értitek? Mert nem tudjátok hallgatni az én Igémet. A ti atyátok az ördög, tőle származtok, és a ti atyátok kívánságát akarjátok teljesíteni. Embergyilkos volt az kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban (valóságban), mert nincs benne igazság (valóság). Amikor a hazugságot mondja, a magából mondja, mert hazug, és a hazugság atyja (János 8,42-44).

Meglepő hallani, hogy van egy testvérisége a Krisztusban hívőknek, akiknek atyja Isten, és létezik olyan emberek testvérisége is, akiknek atyja az ördög? Nem mindenki Isten gyermeke. Isten családja vagy a Sátán családja – előtted és előttem ez a választási lehetőség áll nyitva az örökkévalóságban.

Akármilyen valóságként látszik is szemedben az általa kialakított istenkép, valójában tévedhetsz. Hazugság azt állítani, hogy mindaddig közömbös, mit hisz az ember, amíg csak szilárdan hisz benne. Ha mérget veszel be orvosság helyett, akármilyen szilárdan hiszel gyógyító hatásában, mégis meghalsz!

Az emberiség két családra bomlott. Minden ember beletartozik a két család valamelyikébe: vagy Isten családjába vagy az ördögébe. Rendkívül fontos tudni, hogy melyik családba tartozunk. Ha Isten családjának a tagja akarok lenni, az első lépés az, hogy megértsem, kicsoda Isten és mit tett, amikor odaadta nekünk Fiát, Jézust.

Jézus neve azt jelenti, hogy az „Úr a szabadítás”. Ezért mondta az angyal Józsefnek, Jézus nevelőapjának, hogy JÉZUSnak nevezzék, „mert ő szabadítja meg népét bűneiből” (Máté 1,21).

Gondolkozásra szánt kérdések

1. Ha őszinte vagy, számít-e, mit gondolsz valójában Istenről?
2. Mi az emberek megosztottságának végső oka? Politikai, gazdasági, családi vagy ipari jellegű? Vagy szellemi és örök?
3. A két család közül, melyeket az Úr Jézus leírt, melyikhez szeretnél tartozni?

Isten megmentő ismerete leginkább – talán sokkal inkább, mint bármi másban – az erkölcsi rossz iránti mély érzékben [tudatosságban] rejlik.

Dr. Arnold

(a Rugby Középiskola iskolaigazgatója)

5. Mi az igazi probléma?

A XX. század elején sokan nagyon optimistán ítélték meg a világ jövőjét. Azt hitték, hogy az iparosodás következtében a béke és a jólét korszaka köszönt ránk. Sokan úgy gondolták, hogy ha a szociális reformok éreztetik majd hatásukat, az új kor áldásai minden országban láthatóvá válnak, még ott is, ahol a reménytelenség, a betegség és az irtózatosszegénység jelenleg leírhatatlan szenvedést okoz. 1914-ben azonban a harangok egész Európában egy egyre borzalmasabb kor nyitányát hirdették meg.

Ma az emberek mintha már nem beszélnének rózsás jövőről, a XX. században elért hihetetlen tudományos felfedezések ellenére sem, amelyeknek tanúi lehetünk. Milliók figyelik azonban aggódva a világ atomfegyverkészletének megsemmisítő hatalmát. A kül- és belpolitikai problémák összetettsége sok gondolkodó megfigyelőben azt a következtetést érlelte meg, hogy az emberiség történetének legkritikusabb és elképzelhető legveszélyesebb éveit éljük. Már említettük, hogy a mai világban az emberek hogyan szakadtak két táborra. A civilizált társadalom egész felépítése felbomlóban van.

A világ neves vezetői találkoznak, megbeszéléseket tartanak és arra töreksenek, hogy ezekre a kérdésekre feleletet találjanak. Míg előterjesztik a vitás kérdéseket és

meghallgatják a másik fél elméleteit és javaslatait, a világ egyik válságból a másikba tántorog. Bár sok energiát, pénzt és szaktudást fektetünk be, senki sem látszik képesnek annak az iránynak a megváltoztatására, amelyben a világ eseményei zajlanak. Vezető államférfiak és politikusok, kitűnő tudósok és kutatók, okos üzletemberek és világbankárok, nagyra becsült orvosok és szociológusok, mind-mind rendelkezésre bocsátják szaktudásukat.

Ezek a tudós emberek azonban még csak nem is utalnak arra, amit Isten az emberiség igazi problémájának nevez. A megoldás ugyanis nem a tudományos kutatásban, hanem Isten Igéjében található meg. Isten csak itt figyelmeztet a valódi problémára, hiszen mielőtt megoldást találhatnánk, az alapproblémát kell felismernünk. Ezen a ponton aztán gyakran látjuk a különbséget azok között, akik valóban Istent keresik és azok között, akikben csak vallásos kíváncsiság él. A valódi baj helyes diagnózisa az egyes ember számára hatalmas megrázkódást jelenthet. Az ember teremtése után rendkívül súlyos tragédia történt.

Isten így szólt: *„Alkossunk embert a képmásunkra, hozzáánk hasonlónak”* (1Mózes 1,26). – Mennyiben teremtette Isten az embert a saját képmására? – kérdezhetnéd. Természetesen nem lehet testi hasonmása, mert az Úr Jézus azt mondja, hogy *„az Isten Szellem”* (János 4,24). Istennek nincs karja, sem lába, sem szeme, mint nekünk. A Biblia azt tanítja, hogy *„megközelíthetetlen világosságban lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat”* (1Timóteus 6,16). Láthatatlan ember sohasem létezett. Az emberekben tehát van valami, ami értékesebb a testnél, amelyben élnek. Igazi lényük tovább él, amikor a test elmúlik. Ez az a „személy”, melyet Isten a saját képmására teremtett.

A Biblia világosan megmondja, hogy Istennek értelme, akarata és érzései vannak, és az embert ennek megfelelően teremtette a saját képmására. De mivel Isten Isten, érzései, értelme és akarata végtelen, vagyis minden korlátozás nélküli: ilyen az ő lénye. Az ember ezzel elentétben korlátok között él. Még az Einsteinhez hasonló zseniknek is megvannak a maguk korlátai. Egyetlen ember sem tudhat mindent, egyetlen ember sem tud határtalanul szeretni, és az emberi akarat sem független a világmindenségben. Sorsát nem tartja a kezében és saját boldogságának sem a kovácsa.

Isten úgy teremtette az ember szellemét, hogy Istent keresse, megismerje és közösségben éljen vele. Ezért mondja a Biblia nekünk, hogy az ember *szellem, lélek és test* (1Tesszalonika 5,23).

Szelleme által van Istentől kapott lehetősége az embernek arra, hogy személyes kapcsolata legyen Teremtőjével. Testével és személyiségével vagy lelkével kapcsolódik a látható világhoz.

A szellemnek, a léleknek és a testnek teljes egységben kell Istenre irányulni. Ez volt Isten célja a teremtéskor.

A bűn által azonban az egyensúly felbomlott és a test igényei gyakran előnyben részesülnek a szellemmel és a lélekkel szemben. A legtöbb embernél a testi, anyagi és érzéki érdeklődés irányítja a gondolkozást, a döntéseket és az érzéseket. Ahelyett hogy Isten az általa teremtett személyt önmagával töltené be és irányítaná, annyira nem veszünk róla tudomást és annyira elutasítjuk, hogy nem jön létre kapcsolat a félrevezetett ember és Teremtője között.

Az olyan ember, akinek szemében Isten távoli és valószínűleg halott. Másrészt az él valóban, akinek igazi közössége van Istennel.

De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt (Efézus 2,4-5).

A világ problémái mind az ember döntésével kezdődtek. Isten nem báboknak teremtette az embereket, amelyek külső akarat nélkül meg sem tudnak moccanni. A bábjátékos drótok meghúzásával irányítja a báb minden mozdulatát. Isten nekünk ezzel szemben szabad akaratot adott, hogy úgy éljünk, ahogy szeretnénk. Az akarat ezen ajándéka miatt azonban személyes felelősséggel tartozunk döntéseinkért. (Még ha sok, a Biblia igazságait nem ismerő pszichiáter vitatja is ezt.)

A Paradicsomban sok más gyümölcsfa között volt két fa, amelyet néven nevez a Biblia: az egyik az élet fája, a másik a jó és gonosz tudásának fája volt (1Mózes 2,9). Csak egy olyan fa állt a kertben, amelyről az ember Isten parancsa szerint nem ehetett. Ez a tiltott fa a jó és gonosz tudásának fája volt, amelyről Ádám és Éva ettek. Saját döntésük volt, hiszen teljes szabadságukban állt, hogy engedelmeskednek-e Istennek vagy nem. De ők szabad akaratukból, engedetlenül a rosszat, a jó és gonosz tudás fájának a gyümölcsét választották.

Ádám és Éva fellázadt a legjobb ellen, amit Isten az ember rendelkezésére bocsátott. Isten tudta, hogy ez a döntés leírhatatlan szenvedést okoz majd nekik, ráadásul az egész eljövendő emberi fajnak is. Szeretetében azonban és annak a dicsőségnek a tudatában – amely mások előtt, akik egyszer majd helyesen döntenek, később nyitva áll – engedte, hogy a két ember szabadon válasszon.

Sátán, a hazug, rábeszélőképességével rávette Ádámot és Évát a rossz választásra. A tiltott gyümölcsnek különös vonzerőt adott, hiszen azt mondta, hogyha esznek belőle,

olyanok lesznek, mint Isten. (Az ördög még ma is azt hazudja az embernek, hogy a saját maga istene lehet. De éppen úgy, ahogyan Isten Isten, és sohasem lehet kisebb, mint Isten, az ember is ember, és sohasem lehet több, mint ember.) Az ördög rávette Ádámot és Évát, hogy szálljanak szembe Isten akaratával. A következmény az lett, hogy minden későbbi nemzedék kikerült a Teremtővel való élő, személyes és szoros közösségből, hiszen mindenki Ádám utóda. *„Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áttért a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett”* (Róma 5,12).

Minden valaha volt és létező temető, kórház, hadsereg és börtön arról a rossz választásról tanúskodik, amellyel az ember a teremtés kezdetén mindent elrontott. Ez a halálos baj olyan az emberek között, mint egy öröklött, velünk született betegség, amely az egész emberiséget sorstársakká teszi a szenvedésben. A bűn nemcsak az Istennel való igazi közösséget tette tönkre, hanem az embert is elidegenítette embertársaitól.

Te és én születésünktől fogva és cselekedeteink miatt is menthetetlenül bűnösök vagyunk.

A zsoltáriró mindnyájunk nevében szól: *„lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem”* (Zsoltár 51,7). Ez azonban nem mentség elkövetett bűnös cselekedeteinkre. A Biblia úgy beszél rólunk, mint az *„engedetlenség fiairól... követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiait voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek”* (Efézus 2,2-3).

Saját bűnünkkel állunk Isten előtt, mint bűnösök. Senki mást nem hibáztathatunk, sem a feleségünket, sem valamelyik barátunkat, sem szüleinket. Még a körülményeket sem hibáztathatjuk. Felelősséggel tartozol a saját bűnödért, én pedig a sajátoméért.

Valójában azért látunk olyan sok ellenségeskedést és szakadást az emberek között, mert a bűn mindnyájunk közös nevezője. Ez az a pont, amely összeköt és elválaszt. A bűn összeköti az ateistát a hívővel és az arabot a zsidóval. A bűn összeköti a harmadik világ népeit az iparosodott világ népeivel, a kommunistát a kapitalistával és a rendőrt a bűnözővel. Akár prostituáltak, akár prédikátorok, akár a legnagyobb luxusban élnek, akár a legsúlyosabb szegénységben, akár tanult emberek, akár tanulatlanok, *„mindenki vétkezett és híjával van az Isten dicsőségének”* (Róma 3,23). És a bűn az emberek között létező minden feszültség alapvető oka is.

A bűnös reményése azonban Jézus! *„Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívogassam, hanem hogy a bűnösöket”* – tanította (Máté 9,13). A bűn szó egyszerűen célteljesítést jelent. Te is és én is, akár kicsit, akár nagyon, de eltévesztettük Isten dicsőségének a célját. Magunktól semmit sem tudunk tenni, hogy ezt helyrehozzuk. Csálókára remény azt várni, hogy ha megpróbálsz jó lenni vagy jót tenni, majd békességet találsz Istennel. *„Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék”* (Efézus 2,9). Ezért mondja Jézus: *„Irgalmasságot akarok és nem áldozatot”* (Máté 9,13).

Isten kegyelmének megértése mérhetetlen megkönnyebbülést ad az olyan embernek, akire rászakadt bűnének valósága.

Isten csak azt akarja, hogy fogadd el ajándékba szabadságát, hiszen az Úr *„gazdag irgalomban”* (Efézus 2,4). *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez”* (Efézus 2,8). Jézus maga adta oda áldozatul az életét, hogy kinyissa az ajtót a bűnös előtt, aki Isten szent jelenlétebe léphet most már.

A kegyelem Istene újra felkínálja ajándékba az élet fájának gyümölcsseit, hogy mindenki élvezhesse őket. Mivel azonban szabad akaratot adott, nem fog kényszeríte-

ni, hogy egyél a gyümölcsből. Nagyon fontos, hogyan fogadod Isten ajándékát. Isten mondja: „*Íme most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!*” (2Korintus 6,2). Most, nem majd egyszer a jövőben, miután megpróbáltad életedet saját magad rendbe hozni. Gondolj arra, amit Jézus mondott: „*nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam megtérésre, hanem a bűnösöket*” (Máté 9,13).

Ehhez az első lépés, ha őszintén elismered igazi problémádat, vagyis a bűn problémáját. Jézus kitará karját, hogy ma elfogadjon, bárhol, bármilyen lelkiállapotban vagy is. Csak azt akarja hallani tőled, hogy „*Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek*” (Lukács 18,13).

Levél a „C. Max börtönből”

A következő levelet egy fogoly küldte, Dél-Afrika legszigorúbb börtönéből.

„Az Isten keresése című könyv segít abban, hogy megértsem Isten Igéjét. Úgy értem, hogy ez a könyv segít megtalálni az élet igaz útját. Remélem, megértének engem. Egy barátomtól kaptam ezt a könyvet... hiszem, hogy Isten a Teremtő, az egész világmindenség Teremtője. Hiszem, hogy Isten segít nekem, mivel most börtönben vagyok...”

Riport a Trans World Radio adásából

Gondolkozásra szánt kérdések

1. Érzékeled-e, hogy manapság valami nagy baj van a társadalommal?
2. Ha beteg vagy, fontos-e, hogy az orvos helyes diagnózist adjon a betegségedről, mielőtt orvosságot írna föl?
3. Milyen diagnózist ad a Biblia a bajodra? Milyen orvosságot ír fel rá?

*Volt ott egy bizonyos Simon nevű ember,
aki korábban mágiát űzött a városban, és
elbűvölte a számáriai embereket, azt állítván,
hogy ő egy nagy valaki; ők pedig, a legkisebbtől
a legnagyobbig, figyeltek rá, mondván:
'Ő az, akit Isten Hatalmas Erejének neveznek.'*

Dr. Lukács

(Apostolok cselekedetei)

6. Miért tévednek el olyan sokan?

Gyerekkoromban a Brit-szigetek egyik olyan részén éltem, amely fölött állandóan ott repültek az ellenséges bombázók. Háború volt és a repülőgépek céljuk, Közép- és Észak-Anglia iparvidékei felé tartottak. Barátaimmal hamar meg tudtuk különböztetni az ellenséges bombázó zúgását saját vadászgépeink dübörgő hangjától. Amikor azt láttuk, hogy a fényszórók az égen egy ellenséges repülőgépre világítanak rá, nagyon izgatottak lettünk. Tudtuk, hogy a légvédelmi ágyú lövése, vagy egy-egy légi csata nem egyszer a bombázó lelövésével végződik.

Ha lelőttek egy ellenséges repülőgépet, a legénység egy része ejtőernyővel még mindig megmenekülhetett. A hatóságok minden útjelző táblát eltávolítottak az útkereszteződésekből, hogy a túlélőknek megnehezítsék a tájékozódást. Meg akarták akadályozni menekülésüket, hogy ne legyen még egyszer alkalmuk újabb rakomány bombával visszatérni. Ezért aztán akkoriban tulajdonképpen nem is voltak útjelző táblák.

Mi, gyerekek, tudtuk azonban, hogy a városon kívül, Wootten Woods-ban, egy teljesen jelentéktelen kereszteződésnél még mindig áll egy kis útjelző tábla. Amikor

megfordítottuk és rossz irányba mutatott, meg voltunk győződve, hogy derekasan kivettük a részünket a háborúból. A hivatalos szervekhez hasonlóan mi is félre akarunk vezetni a partvidéken felbukkanó minden nem kívánatos vendéget.

Természetesen ha egy ilyen pilótának megbízható térkép van a kezében, a hiányzó útjelző táblák nem jelentenek akadályt. Az a gyerekes ötletünk sem zavar meg egyetlen ellenséget sem, hogy megfordítottuk a jelzótáblát, hacsak nem határozza el, hogy nem veszi tudomásul térképe adatait.

Isten elmondja nekünk, kik azok, akik hisznek a hamis útjelzőknek, amikor őt keresik.

Aki inkább nem veszi tudomásul, hogy ennek a csodálatos világmindenségnek a létezése a teremtő Isten létét bizonyítja, valóban el fog tévedni!

Akik azt állították magukról, hogy bölcssek, azok bolondok lettek... És mivel nem méltatták Istent arra, hogy megtartsák ismeretükben, kiszolgáltatta őket Isten az erkölcsi ítéletre képtelen gondolkodásnak, hogy azt tegyék, ami nem illik (Róma 1,22-28).

Az Isten nélküli ember a teremtettséget önmagáért fogja imádni. A világosan gondolkodó ember a teremtmény Teremtőjét fogja tisztelni. Ha valaki nem hajlandó elhinni, hogy Isten teremtette a világot, annak Isten megengedi, hogy értelmét a világmindenség keletkezéséről hirdetett legkülönbélebb elméletek és feltételezések vezessék félre, mint például, hogy minden magától jött létre.

Arra is figyelmeztet, hogy akik nem hajlandók elfogadni Igéjét, könnyen követnek olyan csalóka utat, amely a pusztulásba vezet. Aki nem hajlandó Isten Igé-

jének valóságát ténylegesen és aktívan szeretni, nagy veszélynek teszi ki magát.

Akik nem akarták a valóságot szeretni, hogy általa üdvözüljenek. Ezért szolgáltatja ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak (2Tesszalonika 2,10-11).

Ha az ember nem veszi tudomásul vagy elutasítja a valóságot, készségesen elfogadja a valótlanságot.

Jól emlékszem még, amikor egyszer a sűrű londoni ködben megpróbáltam hazatalálni. Minden eszközre, támpontra szükségem volt ahhoz, hogy a járda szélét megtaláljam. Ha kinyújtottam a karomat, még a zseblámpa fényét sem láttam. Isten azt mondja, hogy jelenlegi világrendünk végének kísérőjelensége szellemi ködhöz hasonló súlyos vakság lesz a földön. Jézust megkérdezték tanítványai: „*Mi lesz a jele eljövetelednek és a világ végének?*” (Máté 24,3). Többek között így válaszolt nekik:

Mert hamis krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévesszék – ha lehet – a választottakat is (Máté 24,24).

Még most is mondhatod, hogy hiszen te nem tartozol a félrevezetettek közé. Még arra is büszke vagy talán, hogy könnyen felismered a botcsinálta üdvösségszerzőket vagy a hamis prófétát. Gondold végig egy pillanatra a logikádat. Ha Isten megengedte, hogy az ördög félrevezessen, amiért elutasítottad a valóságot, akkor biztosan nem is tudnál róla, hogy félre vagy vezetve. Ha valóban tudnád, hogy egy hamis próféta félrevezetett, akkor pedig egyáltalán nem volnál félrevezetett ember. Végző soron mindig az értelem területén lep meg bennünket a vakság, s ezt nehéz elfogadni annak, aki büszke az értelmére.

Tulajdonképpen két csoportba sorolhatók azok az emberek, akik a Biblia olvasása közben ellenállnak az igazságnak és engedik magukat a világ által félrevezetni. Az első csoporthoz olyanok tartoznak, akik büszkék értelmükre és látszólag függetlenek. A második csoporthoz pedig azok, akik elutasítják Isten követelményeit. De aki valóban Isten akaratát akarja tenni, annak Jézus világosan megígérte: *„Ha valaki kész cselekedni az Ő akaratát, az felismeri, hogy az a tanítás Istentől való-e, vagy én magamtól szólok”* (János 7,17).

Ha valóban Isten akaratát akarod tenni, bízatsz benne, hogy a Bibliából Isten megmutatja, mit higgy, hogyan kell viselkedned, és hogyan nem szabad.

Ezzel szemben az önmaguk által kinevezett vallástanáítók, akik nem Isten Igéjét tanítják, mindennel megpróbálkoznak, hogy elhidd és tedd is a hazugságot.

Sátán megbízottai között vannak olyan álkeresztyén közösségek is, akik a mai embert rossz irányba irányítják. Aki elhatározta, hogy elutasítja Isten valóságát, aki Atya, Fiú és Szent Szellem (Szentlélek) – egy személyben három és három személyben egy –, az hamis próféta. Az ilyen emberek még akkor is kiragadják az igét összefüggéséből, ha néhány verset idéznek a Bibliából, és ezzel nem bibliai hitet terjesztenek. Bármikor leleplezhetjük a hamis tanítót abból a válaszból, amit a – kicsoda Jézus Krisztus? – kérdésre ad. Ezért fontos tudnod, kicsoda Jézus.

Ha valóban tudod, hogy Jézus a Fiúisten, akkor az olyan titkos társaságokat is, amelyekben talán segítőkészséget találunk, szellemi csapdának fogjuk tekinteni. Ha ilyen közösségekben Istent meg is említik, Jézus Krisztus tanításait figyelmen kívül hagyják, aki ezt mondta:

*Senki sem mehet az Atyához, csak én általam (János 14,6).
A Biblia éles szavakkal ítéli el azokat, akik hamis hittel*

*hisznek Istenben. Te hiszed, hogy egy az Isten, jól teszed, az ördögök is hiszik és rettegnek (Jakab 2,19).**

Manapság a Biblia Istenét tagadó világvallásoknál is egyre növekvő aktivitást tapasztalunk s ez aggasztó jelenség. Sokak érdeklődését keltik fel és vezetik tévútra a hindu vallás különböző szektái. Olyan országokban, amelyek egykor híresek voltak keresztyén hagyományaikról, a transzcendentális meditációban és a keleti misztika más formáiban a hindu filozófia alapvető tanait, például a jógát és az aszkézist hirdetik. A hinduizmusból származó kü-

* A szabadkőműveseké a világ legnagyobb nemzetközi titkos társasága, amelynek taglétszáma jelenleg több millió fő. Bár tanításaik, a testvéri szeretet, a gyakorlati segítőkészség sokak szemében vonzónak látszik, a szabadkőművesség mégsem olyan ártatlan dolog, mint amilyennek a beavatatlanok szemében tűnik. Ha valaki szabadkőműves akar lenni, el kell ismernie, hogy sötétségben van és kinyújtja kezét a viláosság után. Jézus követője azonban tudja, hogy már megtalálta a viláosságot. Jézus mondja: *„Én vagyok a világ viláossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lett az életnek viláossága”* (János 8,12). A szabadkőművesek titkos szövetségébe való felvételtkor az avatási szertartás drámai és tele van jelképekkel. A jelölt már nem a Biblia szerint fogadja el Istent, hanem megismertetik a Gauto névvel. A Gauto Isten ún. elveszett neve, és Gauto a világmindenség nagy építőmestere. Elméletben mindenki lehet szabadkőműves, aki hisz Istenben, akár buddhista, akár hindu, akár mohamedán, akár zsidó, akár keresztyén. Így tereli el Gauto (egy emberek által kialakított istenfogalom) a jelölt gondolatait Jézusról, akit a Biblia *„igazi viláosságnak”* nevezett (János 1,9). Amikor később a szabadkőműves páholytárs lesz, Isten egy másik nevét tanítják meg neki: Jahbulon. Ez Jehova/Jahve szent nevének meghamisítása, nemcsak írásmódjában, hanem jelentésében is. A gyanútlan tagnak, aki ekkor már mester, később megmondják, hogy a misztikus név tulajdonképpen Isten zsidó és elő-ázsiai nevének kombinációja (Jah, Jahve, Bul-Baal-ból és On – egyiptomi napisten). Közben pedig a szinkretizmus egyik klasszikus esetével állunk szemben hiábavaló próbálkozásaiiban, amellyel a különböző hitvallásokat egyesíteni akarja. Jézus maga jelentette ki: *„Ha tehát a benned levő viláosság sötétség, milyen nagy akkor a sötétség”* (Máté 6,23).

lönböző vallási közösségek a teremtett világban sok istent imádnak, ahelyett hogy magát a teremtő Istent imádnák.

Az iszlám világa szintén fáradhatatlanul terjeszti a maga hitét. Olajból származó dollárjai és növekvő politikai befolyása olyan lehetőséget ad erre, amit néhány évvel ezelőtt még lehetetlennek tartottunk volna. Egyik legszen-
tebb emlékhelyükről, amelyet sziklatemplomnak neveznek és amely Jeruzsálemben a templom hegyén áll, merészen tagadják Isten örömuzenetének magvát. A sziklatemplom arab felirata így hangzik: „Istent nem nemzette senki, és Ő sem tud nemzeni.” A Bibliában mégis ezt olvassuk:

Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (János 3,16).

Vakságot nemcsak a vallásos világban találunk. A világot elárasztotta a humanizmus filozófiája, amely az embert állítja a világmindenség középpontjába és az emberi társadalom legfőbb céljának az ember fejlődését tekinti. A humanizmust az egyetemeken, a napilapokban, a képeslapokban, a rádióban és a televízióban is hirdetik. – Érezd jól magad! – hangzik a reklám világának jelszava.

A humanizmus valójában nem is olyan új filozófia, mint sokan gondolják. Már Pál idejében ezt mondta Isten: „Akik az Isten valóságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a teremtő helyett” (Róma 1,25). Isten olyan kérdést tesz fel az embernek, amely a humanizmus híveinek korlátokat szab: „hol voltál, amikor a földnek alapot vetettem? Mondd el, ha tudsz valami okosat!” (Jób 38,4). A régi történet: Amikor az ördög odament Évához, a lehetetlenséget lehetőségnek állította be, amikor így szólt: „Olyanok lesztek, mint az Isten” (1Mózes 3,5). Napjainkban az ördög piszkos üzelmeit a világi humanizmus csalóka tanításaiban folytatja tovább.

Talán modern fiatal vagy, akinek a politikai és vallásos események nem jelentenek semmit. A politikusok gyanúsak a szemedben, a vallás pedig hidegen hagy. Jobban szeretsz hasonló gondolkozásúakhoz csatlakozni, és valahol máshol keresed a beteljesedést. Talán azt hiszed, hogy az az életstílus, amit a punk rock szövegek, az új hullám zenéje vagy hasonló irányzatok fogalmaznak meg, segít neked elmenekülni abból a magányos világból, amelyben jelenleg élsz.

Természetesen tudatában vagy azoknak a szavaknak, amelyeket hallgatsz és amelyre táncolsz. Bár magadtól nem ugyanúgy írnád le, abban azonban biztosan egyetértesz velem, hogy a legtöbb dalszöveg a sátánizmus, kegyetlenség és az érzékiség keveréke. Nemritkán a pokol borzalmaait vonzó választási lehetőségként kínálják az állítólagos értelmetlen létezéssel szemben. A légkör, amely néha a dühöngő erőszakosságig fokozódik – olyan lobo-gó, amely alatt sok fiatal sorakozik fel – arra buzdítja a fiatalokat, hogy önmagukat és egymást semmisítsék meg.

Hadd számoljak be egy Los Angelesben látott helyről. Holttestekkel teli csarnok ez, amelyet „a jégsekrény”-nek neveznek. 600 holttestet, közöttük sok fiatalét, őriznek itt három hónapig abban a reményben, hogy valaki azonosítani tud közülük talán valakit. A lábujjakra név nélküli táblákat kötnek. A nagy többséget végül névtelenül földelik el a szegények temetőjében. Legtöbbjük a kábítószeres világából kerül ide. Hallgattak a diszkókból feléjük áradó üzenetre, amely hanghordozókon házak millióiban is hallható. Ezek az emberek követték a hamis útjelzőket, és most, az út végén már túl késő visszafordulni! Bárcsak meghallották és követték volna az Úr Jézus szavait! *„Azért jöttem, hogy életük legyen és bővülkedjenek”* (János 10,10).

Ezt a zűrzavart fokozza még a rendkívül gyors iramban növekvő érdeklődés a fekete és fehér mágia iránt. Megbízható forrásokból tudjuk, hogy az okkultizmus iránti aktív érdeklődés ma éppen olyan nagy, mint amilyen a középkorban volt. És mindez a mai úgynevezett tudományos felvilágosultság korában!

Egyre több sátánimádót találunk olyan helyeken, ahol az ember a legkevésbé várná. London művelt emberei gyülekeznek össze Kensingtonban fekete misére. A boszorkányrendek száma Európában éppen úgy növekszik, mint Kanadában, Vancouver Island szép vidékén. Az afrikai „ösök-tiszteletének” sötét praktikáit az egész világon átvették. A társasjátékok, mint például a „verem és a sárkány” és az ouidzsa tábla egy magát még mindig civilizálnak nevező világban a gonosz és a természetfölötti egyre növekvő vonzerejét szolgálják. Az ilyen és hasonló, egyre szaporodó jelenségek felületes szellemi kíváncsiságból fakadnak. A félrevezetett ember keresésében nemcsak Isten világosságától fordul el, hanem odafordul az okkultizmus sötétségéhez, ahol kíváncsisága bizonyos fajta kielégülést talál. Ez azonban egyszer ellenük fordul és kezdettől fogva tulajdonképpen Isten ellen irányul.

Jól tesszük, ha visszaemlékezünk arra, amit Isten az utolsó napokról mond. Óva int a *hamis prófétáktól, a hamis jelektől és csodáktól*, amelyek az utolsó idők vakságát kísérik. Isten valóban megmondja, hogy a csalás mestere megjelenik, „mert ennek a törvénytíprónak az eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik elvesznek, akik nem akarták az igazságot szeretni, hogy általa üdvözljenek” (2Tesszalonika 2,9-10).

Nem nehéz megérteni, miért fojtogat egyre több népet és államot a szkepticizmus, az üres közönyösség és re-

ménytelenség nyomasztó hatalma. Sátánnak túl sok ilyen útjelzője van, de biztos lehetsz benne, hogy egyik sem mutat az Úr Jézus Krisztusra, az emberiség egyetlen Megváltójára.

Isten üzenete azonban semmiképpen sem a nyomorúság, a zűrzavar és a halál üzenete. Üzenete a reménység, bizalom és az élet teljességének üzenete, amit egyedül Krisztusban találunk meg. Ha Istent keresed és a Bibliát olvasod, az mindig az Úr Jézus Krisztusra mutat, aki így tanított: „*Én vagyok az út, az igazság (valóság) és az élet*” (János 14,6), és más nem is lehet az, mert így folytatja: „*Senki sem jöhet az Atyához, csak én általam*”.

Isten azért figyelmeztetett a csalóka útjelzőkre, nehogy eltévedj. Figyelmeztetett a növekvő vakságra is, ami megakadályozhat a világos gondolkozásban. Ígéretet is ad:

Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr – békességet és nem romlást tervezek, és végül megadom nektek, amiben reménykedtek. Ha segítségül hívtok és állhatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám. Megtaláltok engem – így szól az Úr (Jeremiás 29,11-14a).

Gondolkozásra szánt kérdések

1. Miféle értelem imádja jobban a teremtett világot, mint a Teremtőt? (Olvasd el: Róma 1,22-28)
2. Isten keresése közben mi az a kulcs, mely bármilyen intellektuális problémádnak nyitja? Az értelem? A vágyad és akaratod? (Olvasd el: János 7,17)
3. Isten felállított-e neked egy világos „útjelző táblát”, mely elvezet hozzá? (Olvasd el: János 8,12)

*Sok évvel ezelőtt egy angliai vasárnapi iskola
órán egy kisfiú megkérdezte a tanítót:
„Isten szereti a rossz kisfiúkat?”
A tanító ezt válaszolta: „Természetesen nem.”
Ezt mondani egy fiúnak akaratlan istenkáromlás!
Ha Isten nem szeretné a rossz kisfiúkat, akkor
sohasem szeretett volna engem!
Shakespeare mondta: „Nem szeretet az olyan,
mely változik, ha változik a tárgya”.
G. Campbell Morgan*

7. Isten valóban szeret engem?

Kétségbe vontad-e valaha valakinek a szeretetét, aki nagyon fontos a számodra? Vagy próbáltad-e bebizonyítani, hogy szeretsz valakit, ha nem hitte el? Mindkét esetben tudnod kell, hogy vannak idők, amikor az igazi szeretet jobban kifejezhető tettekkel, mint szavakkal.

Minthogy a tettek sokkal hatásosabbak a szavaknál, Isten az irántad érzett szeretetét azzal demonstrálta, amit akkor tett, amikor Jézus meghalt a kereszten. Ha megérted ennek a jelentőségét, nem lesz szükséged más magyarázatra, hogy megértsd, Isten valóban szeret téged.

Keresztyénné való megtérésem után nem sokkal olvastam egy fiatal kürtös fiú és egy katona igaz történetét. Mindketten a búr háború (~1900) idején szolgáltak a hadseregben. A kürtös fiú, Willie Holt tizenkét éves volt, amikor egy sátorba osztották be tíz istentelen katonával. Ezek egyikét Billnek hívták. Billtől eltérően Willie az Úr Jézus Krisztus odaadó híve volt. Minden este letérdelt az ágya mellett, hogy csendben imádkozzon és olvassa a Bibliáját. Ilyenkor a többi katona gúnyolódott és szitkozódott.

Egy napon az ezredes sorakozóra hívta a századot. Eközben egy tolvaj kifosztotta azt a sátrat, ahová Willie és Bill be volt osztva. Hogy megtalálja a bűnöst, az ezredes kétségbeesésében ultimátumot intézett az egész századhoz: „Eddigi figyelmeztetésem eredménytelenek voltak”, mondta. „Tegnap este a tolvaj megint lopott. Ma adok még egy utolsó lehetőséget a tettesnek, hogy fedje fel magát, és férfihoz méltóan viselje el a büntetését. Ha nem válaszol, a században minden embert megbüntetnek tíz ostorcsapással a meztelen hátára. De ha egyikük előlép, hogy magára vállalja a büntetést, a többieket megkímélem.”

Néhány percnyi feszült csend után Willie vigyázzba állt, előre lépett és így szólt: „Uram, az imént azt mondta, hogy ha egy ember előlép és magára vállalja a büntetést, a többieket megkíméli. Én vagyok az az ember, uram.” Az ezredes dühösen kiáltotta oda az ismeretlen gyáva katonának: „Hogy hagyhatja, hogy egy ártatlan fiú bűnhődjön maga miatt?” Senki sem mozdult. „Akkor”, mondta az ezredes, „mindnyájan végignézik, hogy egy szerencsétlen ártatlan fiú bűnhődik a bűnös helyett.”

Szavaihoz hűen az ezredes megparancsolta, hogy meztelenítsék le Willie vállát, aztán elkezdődtek a kegyetlen ostorcsapások. Amikor Willie elájult a fájdalmas ütésektől, Bill, aki nem tudta tovább elviselni a látványt, hirtelen kirohant a sorból és így kiáltott: „Állj! Én vagyok a tolvaj. Én akarok bűnhődni.” Magához térve ájulásából, Willie gyengéden Bill felé fordította a tekintetét és ezt suttogta: „Minden rendben, Bill, az ezredes most már nem vonhatja vissza a szavát. Én majd elszenvedem az egész büntetésed.” És így tett.

A fiatal Willie sohasem gyógyult fel az ostorcsapások következményeiből. De mielőtt felment a mennybe, Bill, aki megtört emberré vált, ott sírt az ágyánál és ezt kér-

dezte tőle: „Miért, Willie? Miért tetted meg értem? Nem vagyok rá méltó.” Willie válasza egyszerű, de sokatmondó volt: „Bill”, mondta, „gyakran próbáltam neked elmondani, mennyire szeret téged Isten, de te mindig kineveltél; azt gondoltam, hogy ha magamra vállalom a büntetésed, majd könnyebben megérted, mennyire szeretted téged az Úr Jézus, amikor felment a keresztre, hogy helyetted meghaljon a bűneidért.” Mielőtt Willie felment a mennybe, Bill elfogadta az üdvösséget, melyet a szerető Krisztus önként ajánlott fel neki.

Krisztusban a menny elindította diadalmas akcióját az elveszett emberiség megmentésére. A szeretet volt az – Isten mindnyájunk iránt érzett szeretete –, mely ösztönözte Krisztus hihetetlen önfeláldozását és szenvedését.

A tökéletes ember

A Golgota hegyén három keresztet állítottak fel. Kettőre bűnözőket feszítettek. E két bűnöző közé szegezték az Úr Jézust, aki meghalt a kereszten. Gyötörő szenvedésének utolsó óráiban az egyik lator kifejezte véleményét arról a törvénykezési rendszerről, melyben mindhármukat halálra ítélték. Bármennyire hihetetlen, elsősorban nem saját, fájdalomtól gyötört és megkínzott teste foglalkoztatta. Gondolatai akörül forogtak, hogyan ítélhette a római bíróság Jézust ugyanarra a halálra, mint a két latrot. Ez az égbekiáltó igazságtalanság nyugtalanította. Amint közeledett élete utolsó pillanatához, a tolvaj világos elmével és alázattal három nagyon éles elméjű megfigyelést tett.

Előszőr: *Azt kapjuk, amit tetteinkért megérdemlünk.* Ebben a tömör és alázatos megállapításban a haldokló tolvaj kifejezte személyes felelősségét saját bűnéért, tehát beismerte személyes bűnösségét.

Másodszor: *Valóban jogosan halunk meg.* Napjainkban, amikor mindennaposak a lopások, sőt az erőszakos rablások, nehéz lehet megérteni, mennyire komolyan vették az ilyen bűnöket az első században. De a haldokló tolvaj három rövid szóval kifejezte a meggyőződését, hogy saját halálós ítélete törvényes és jogos volt. *Jogosan halunk meg.*

Harmadszor: *Ez az ember nem tett semmi rosszat.* Noha figyelemre méltó, ahogy a tolvaj beismerte saját személyes bűnösségét és elfogadta a jogrendszer igazságszolgáltatását, meghökkentő a Jézus iránti aggodalma, aki mellette függött a kereszten. *Ez az ember,* ez a Jézus – jegyezte meg a haldokló tolvaj – bűntelen volt és jogtalanul ítélték halálra.

Elítéltetvén saját bűnéért, a tolvajnak a kereszten függve nem volt más reménysége, mint hogy Jézushoz forduljon. Így esedezett hozzá: *Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.* Hallván, hogy a tolvaj ilyen őszintén megvallotta bűnösségét és ínségét, az Úr Jézus, mint mindig, most is válaszolt: *Ma velem leszel a paradicsomban* (Lukács 23,39-43).

Azon a napon a haldokló tolvaj, mint minden bűnbánatot tartó bűnös, aki az Úrhoz fordul, megbizonyosodott az örök életről. A megfelelő személyhez fordult – az Úr Jézus Krisztushoz – és a megfelelő helyen kérte a kegyelmét – a keresztnél, melyen Jézus meghalt.

Igen, azon a szörnyű napon az egyik haldokló tolvaj szemében az Úr Jézus valóban **ártatlan** volt. Később azonban két tanítvány még pontosabb megfigyelést tett. Tanúsították, hogy Jézus **bűntelen**. Ez a két tanítvány Pál apostollal együtt bizonyosságot tett Jézus bűntelenségéről.

PÉTERT, az Úr Jézus közeli barátját hirtelen cselekvő emberként ismerték. Ezért amikor tanúsította Jézus bűntelenségét, ezt – személyiségével összhangban – cselekvő

alakban fejezte ki: Ő (az Úr Jézus) *nem tett bűnt* (1Péter 2,22).

JÁNOS szintén közeli barátságban volt az Úr Jézussal, tehát gyakran volt alkalma megfigyelni Urát, amikor távol volt a tömegek kritikus fürkésző pillantásaitól. Ebből az előnyös perspektívából János világosan tanúsította: *Őbenne* (az Úr Jézusban) *nincsen bűn* (1János 3,5).

PÁL viszont nagy híré tudós volt. Ezért amikor Pál, a tanulás és tudás embere beszélt az Úr Jézusról, nem meglepő, hogy ezt állította: *Nem ismert bűnt* (2Korintus 5,21).

Megkapó a Krisztus büntelen életéről való eme háromszoros hiteles tanúságtétel. De valaki esetleg elutasítja ezeket a megfigyeléseket, mondván: *„Sem a haldokló toloaj, sem Péter, János és Pál apostol nem volt tárgyilagos tanú. A haldokló toloaj kétségbeesett ember volt, az apostolok pedig elfogultak voltak az Úr Jézus iránti rajongásuk folytán.”* Nos akkor mit mondjunk Poncius Pilátusról, Júdea római helytartójáról? Ő biztosan nem volt Krisztus barátja. Mégis, amikor válaszolt Jézus vádlóinak, akik hamisan vádolták őt azzal a szándékkal, hogy elérjék a halálbüntetését, Pilátus kijelentette:

Íme, én előttetek vallattam ki, és nem találtam ebben az emberben egyet sem azok közül a bűnök közül, amelyekkel vádoljátok (Lukács 23,14).

De mik ezek az emberi tanúságtételek az Atya Istennek a mennyei trónjáról tett kinyilatkoztatásához képest? Ha valaki nyilvános beszédet készül mondani, joggal és helyesen várják el, hogy udvariasan bemutassák. Hasonlóan, mielőtt Jézus elkezdte nyilvános működését, az Atya Isten magának tartotta fenn a jogot, hogy bemutassa szeretett Fiát. Az Atya mennyből jövő harsonaszó mellett jelentette ki: *Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm* (Máté 3,17).

Az Atya tudta, hogy amíg Jézus ezen a világon tartózkodott emberi alakban, addig élt, mivel Isten az embert életre teremtette. Minden más személy *híjjával volt Isten dicsőségének (Róma 3,23)*. De nem Jézus! Ő minden tekintetben tökéletes volt. Ezért mielőtt Jézus elkezdte nyilvános működését, Atyja bemutatta őt, és az ő *Mennyei Atyja (János 17,11)* volt az, aki kifejezte elégedettségét afölött, ahogy szeretett Fia élt.

Ahogy már elmondtuk, az Úr Jézus mindig egyenrangú volt Istennel. Ezért döbbenetes, hogy Isten így megalázta magát és – elhatározva, hogy egy szűz méhén keresztül születik meg – emberi alakot öltött magára. Ha azonban Jézus mint ember nem lett volna feltétlenül engedelmes Mennyei Atyjának, nem okozhatott volna zavartalan örömet neki. Földi életének egész ideje alatt Jézus mindig engedelmes volt Atyja iránt és alávetette magát akarataának. Tehát emberi mivolta Mennyei Atyja szentségének, szeretetének és céljának földi kifejezése volt.

Igen, Jézus emberként azon a bolygón járt, melyet ő maga Istenként teremtett. Noha az Úr Jézus mindig egyenrangú volt Istennel, 33 éven keresztül megmutatta az embernek, hogyan kellene élnie Isten akarata szerint. Jézus emberi mivoltában soha semmi nem sértette meg azt, amire Isten az embert teremtette. Ezek alatt az évek alatt mindig teljességgel Mennyei Atyja rendelkezésére állt. Ezért az Atya *nagyon elégedett* volt, amikor lenézett szeretett Fiára, aki **tökéletes** emberként élt az emberek között.

ÁRTATLAN! BŰNTELEN! TÖKÉLETES! A haldokló gonosztevő és Poncius Pilátus számára Jézus ártatlan volt. Péter, János és Pál számára bűntelen. A Szentséges Mennyei Atya számára Jézus tökéletes volt. Ártatlan! Bűntelen! Tökéletes! – Mégis meghalt értünk, irántunk érzett határtalan szeretete miatt!

Határtalan szeretet

Most képzeletben próbálj meg csatlakozni azokhoz a szemtanúkhöz, akik látták ama első „nagypéntek” szörnyű eseményeit. A kereszt körül összegyűlt tömeg a száját tátotta. Ahogy figyelték a szörnyű látványt, egy véres kontrasztú, sokkoló jelenettel szembesültek.

Jézus mindkét oldalán egy-egy bűnöző függött. Mindketten bűnösök embertársaik szemében, és mindketten bűnösök voltak Teremtőjük, az Isten előtt. Az ország törvénye mindkettőjük számára halálbüntetést írt elő.

E két ember között függött Jézus a saját keresztjén. Éles ellentétben a latrokkal, Jézus nemcsak ártatlan és bűntelen volt az emberek előtt, de Szentséges Atyja szemében is tökéletes volt. *Isten... Krisztusban* (2Korintus 5,19) ment a keresztre *hibátlan és szeplőtelen bárányként* (1Péter 1,19). Az ember bűnének megváltása Krisztus halálával Isten szerető szívének önkéntes felajánlása volt.

A gonosztevőknek meg kellett halniuk, de az Úr Jézusnak természetesen nem. Korábban, amikor kritikusaikhoz beszélt, Jézus megerősítette: *Odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem* (János 10,17-18). És amikor tanítványainak szeretete mértékét magyarázta, ezt mondta: *Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért* (János 15,13).

Az Úr Jézus halála és feltámadása után Pál apostol hangsúlyozta: Isten Krisztusban volt... és hogy: *Azt (Jézust), aki nem ismert bűnt, (Isten) bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne* (2Korintus 5,21). Évszázadokkal később Krisztus bűneinkért való megváltó halálának csodálatos igazságát sokatmondóan fejezték ki a következő szavak:

Te vagy az én igazságom,
Én voltam a te bűnöd.
Te elvetted tőlem, ami az enyém volt,
És nekem adtad, ami a tiéd.
Azzá lettél, ami nem voltál,
Hogy azzá lehessenek, ami nem voltam.

Egy búzaszem

Tudatában lévén közelgő halálának, az Úr Jézus kitárta szívét tanítványai előtt és ezt mondta:

Most megrendült az én lelkem, és mit is mondjak? Azt kérem: Atyám, ments meg ettől az órától engem? De hiszen ezért jutottam erre az órára, hogy ezt kérjem: Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Hallván, hogy teljes szívéből el van kötelezve Isten dicsősége iránt, Atyja így válaszolt: Meg is dicsőítettem és ismét megdicsőítem (János 12,27-28).

Most azt kérdezheted: „Hogyan dicsőülhetett meg Isten egy olyan véres jelenetben, mint a keresztre feszítés?”

Nos, vizsgáljuk meg azt a kulcsmondatot, melyből ki-fejlődött az Atya és a Fiú közötti párbeszéd. Emlékezzünk, mire tanította Jézus a tanítványait:

Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földre, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz (János 12,24).

Igen, Jézus mint tökéletes ember egyenesen a mennybe mehetett volna anélkül, hogy meg kelljen halnia. A halál nem tarthatott rá igényt, mert – egyedül az emberek között – ártatlan, bűntelen és tökéletes volt. De ő ehelyett úgy döntött, hogy megdicsőíti Istent azáltal, hogy lehető-

vé teszi számodra és számomra a mennybemenetelt, hogy vele lehessünk! Mily nagyszerű tette a szeretetnek!

Ha Jézus nem halt volna meg, nem lett volna lelki-szellemi termése, amit magával vigyen a mennybe, te és én pedig örök kárhozatra lettünk volna ítélve.

De mivel ez a helyzet, sorsodat saját magad határozhatod meg a Jézus halálára adott személyes választoddal. Akármilyen hihetetlen is, egyes emberek mégis elutasítják az általa felajánlott bűnbocsánatot, mások pedig közönyösek szeretetteljes áldozata iránt. Az ember akár aktívan elutasítja Jézust, akár egyszerűen semmit sem tesz érte, az eredmény ugyanaz: örök elszakadás az élet, a fény és a szeretet egyetlen forrásától. Ezt a rettenetes állapotot a következő szavakkal írta le valaki:

Haldokolva fogsz meghalni,
nagy halált halsz,
így fogsz mindig meghalni
örökre haldokolva, de sohasem halsz meg végleg.

Az Úr Jézus azonban nemcsak azért halt meg, hogy kihozzon a pokolból és a mennybe juttasson, hanem azért is, hogy elhozza Istent a mennyből, és Ő benned lakjon!

De hála Isten szerető kegyelmének: ha megvallod Jézusnak, hogy bűnös vagy és semmit sem tehetsz azért, hogy megfizess bűneidért; ha hitedet Jézus halálába helyezed, mellyel megfizette bűneid árát; ha elfordulsz bűnös életedtől és hálát adsz neki, amiért meghalt, és meghívod őt a szívedbe és az életedbe; akkor az Úr Jézus ezt a személyes ígéretet teszi neked:

Én az Atyától jöttem, és eljöttem a világra; de most elhagyom a világot, és az Atyához megyek ... Ismét eljövök és

magam mellé veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is (János 16,28; 14,3).

Az örök élet azonban nemcsak jövőm biztosítása a mennyben, hanem nagyszerű, jelenlevő realitás mindenki számára, aki hisz az Úr Jézus Krisztusban és szereti őt. Ezeknek az embereknek Isten megígéri:

Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akiben a Fiú van, abban van az élet, akiben nincs az Isten Fia, abban nincs meg az élet sem (1János 5,11-12).

Az örök élet egy Személyben van – az Úr Jézus Krisztusban. Amikor elfoglalja helyét az ember szívében, abban a pillanatban elkezdődik az örök élet.

Hatalmas ár

Mint már megjegyeztük, ha örökre Istennel akarunk élni, megoldást kell találnunk a bűneink problémájára. A bűnre adott választ Jézus halálában találhatjuk meg. Isten szentsége, Isten igazságossága és Isten szeretete Krisztus keresztnél találkozott. Ott a szentsége megőrződött; igazságossága érvényesült; és Isten szeretete átölelte a bűnös embereket, mint te és én.

Krisztus mindenek felett (Evangéliumi Kiadó) című áhítatos könyvében Oswald Chambers ezt a hasznos figyelemztetést fogalmazta meg:

Óvakodjunk Isten atyaiságának attól a kényelmes felfogásától, mely szerint „Isten olyan jó és szeretetteljes, hogy biztosan megbocsát nekünk.” Ennek a nézetnek nincs helye az Újszövetségben. Isten egyetlen alapon bocsáthatja meg bűneinket és fogadhat vissza a kegyeibe: Krisztus keresztye által, és semmilyen más mó-

don. Ha megértjük ezt az igazságot, még mindig elnyerhetjük bűneink bocsánatát a hit egyszerűségével, azután pedig elfelejthetjük, milyen hatalmas árat fizetett érte Isten.

Bár korábban említettük Willie Holt önzetlen cselekedetét, annak a szenvedésnek, melyet Isten viselt el a Golgotán, valójában nincs emberi megfelelője, mellyel szemléltethetnénk irántunk érzett szeretetét. És az Isten által sugallt Igén keresztül, melyet Szent Bibliának nevezünk, Isten maga húzza félre saját függönyét, hogy jobban megérthessük ezt az áldozatkész szeretetet. Szeretetének mértéke még így is meghaladja korlátozott felfogóképességünket. A szeretet e bámulatos aktusára reflektálva azonban felmérhetjük Isten szeretetének hosszúságát és szélességét, magasságát és mélységét.

Amikor Jézus meghalt a kereszten, háromszorosan szenvedett a bűneinkért. A kereszten Jézus teste haláltusáját vívta; a kereszten szeretetét a végsőig próbára tették; és még ezeknél is nagyobb trauma volt számára, hogy el volt vágva attól a fénytől, dicsőségtől és békétől, melyet öröktől fogva élvezett az Atyával való egységben.

Igen, azok a szenvedések, melyeket Jézus a kereszten elviselt, valóban túl vannak emberi felfogóképességünk határain. Azonban ahogy válaszolunk fizikai szenvedésére, érzelmi és különösképpen lelki szenvedésére, új módon tudjuk értékelni a bűnös emberek iránti szeretetének mértékét.

Fizikai szenvedés: Lehetetlen egyenlőségelet tenni egy nagy értékű Rembrandt-festmény elpusztítása és egy piszkos papírdarab összetépése közé. Még inkább lehetetlen összehasonlítani a tökéletes ember, Jézus Krisztus halálát bármilyen más emberi lény halálával.

Az Ószövetségben találunk egy próféciaát, mely pontosan megjósolta azt a fizikai torzulást, melyet Jézus később elszenvedett. Ebből megtudjuk, hogy *külseje torz, nem emberi volt* (Ézsaiás 52,14). E kifejezés fordítása azonban nem adja teljesen vissza az eredeti héber szöveg kifejező erejét. Ebben a kinyilatkoztatásban Isten elmondja, hogy szeretett Fiát olyan brutálisan megkínózzák majd, hogy többé nem hasonlít egyetlen emberi lényre sem. Fizikai alakjának ezt az eltorzulását maga Jézus is megjósolta:

Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik és átadják a pogányoknak, KIGÚNYOLJÁK és LEKÖPIK, MEGKORBÁCSOLJÁK és MEGÖLIK... (Márk 10,33-34).

És pontosan ez történt! Később Márk leírja, mit láttak a szemtanúk: először megverték, aztán leköpdösték, majd gúnyolták, végül pedig keresztre feszítették (Márk 15,19-20).

A Megváltó testét felsebző római korbács bőrszíjakból készült, és éles csont- és ólomdarabokkal nehezítették. Ezek kegyetlenül felszaggatták a húsát a hátán és a mellén. Ezért jósolják meg a zsoltárban, hogy a Messiás ezt fogja mondani: *...átlyukasztották kezemet, lábamat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám* (Zsoltár 22,16-17). Igen, az Úr Jézus – aki minden tekintetben tökéletes volt – fájdalmas és gyötrő halált halt. Az általa elszenvedett fizikai torzulás szó szerint elembertelenítette a fizikai megjelenését.

Segít ez neked abban, hogy jobban megértsd, mennyire szeret téged Isten?

Érzelmi szenvedés: Noha a megfeszített Úr Jézus fizikai szenvedése túl van emberi felfogóképességünkön, ez

csak része volt valódi szenvedésének. Fizikai fájdalma mély agóniájának csak a felszínét érintette.

A kereszten nagy lelki-szellemi szenvedést is átélt. János feljegyezte számunkra azoknak a szörnyű óráknak az eseményeit:

Amikor pedig Jézushoz értek (a római katonák), mivel látták, hogy már halott, az ő lábszárcsontját nem törték el, hanem az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát, melyből azonnal vér és víz jött ki (János 19,33-34).

Orvos szakértőktől hallottam, hogy a vér és a víz jelenléte azt jelezte, hogy Jézus már halott volt. Egyes szívspecialisták tovább magyarázták ezt a jelenséget és azt állították, hogy amikor Jézus szíve megszakadt, a vére kiáramlott a szívburkot körülvevő zsákba. Ez megmagyarázza azt a tényt, hogy amikor a katona átszúrta a Megváltó oldalát, vér és víz folyt ki. A hatvankilencedik zsolttárban – a Krisztus halálára vonatkozó más pontos próféciák mellett – szívtépő traumájának profetikus előrejelzését olvassuk: *A gyalázat összetörte szívemet, egészen belebetegedtem (Zsoltár 69,20)*. Igen, Jézus leírhatatlan érzelmi szenvedése szó szerint összetörte szerető szívét.

Amikor szerető szívéen áthullámozott az emberi faj szenvedésének egész tömege; és amikor szeplőtelen lelkén – az ő lelkén, aki a bűnösöktől el volt különítve (Zsidók 7,26) – áthömpölygött a pokol elképzelhetetlen és leírhatatlan szennye, az Úr Jézus szíve megszakadt.

Segít ez neked abban, hogy jobban megértsd, mennyire szeret téged Isten?

Lelki-szellemi szenvedés: A legtöbb ember könnyebben megérti a fizikai és érzelmi szenvedést, amit az Úr Jézus elviselt, mint spirituális haláltusáját. Mégis, a leg súlyosabb szenvedés, amit Jézus elviselt, az volt, amikor megszakadt örökkévaló kapcsolata az Atyával és a Szent

Szellemmel. A kereszten az Úr Jézus így kiáltott fel: *Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?* (Máté 27,46). Amint már megjegyeztük, bűneink és örökölt bűnös természetünk miatt mindnyájan el vagyunk zárva az Istennel való közösségtől. Mennyei segítség nélkül mindnyájan halottak maradnánk lelkiileg. És bár az Úr Jézus teljesen bűntelen volt életében, a kereszten őt is elhagyta az Atyja, és azért halt meg, hogy magára vegye a bűneinket. Érettünk elszenvedett halála magával vonta az Atyjától való tényleges lelki elszakítottság szörnyű fájdalmát.

Amikor a Fiú bűnné lett éretted és érettem, a Mennyei Atya – szükségből – megvonta szentséges jelenlétét a szeretett Fiútól.

Noha az idők kezdetétől fogva az Atya leírhatatlan fényében élt, Jézus most el volt szakítva örök dicsőségének harmóniájától és szentségétől. Ez a lelki halál.

Amikor Jézus a kereszten függött, Isten, aki maga az örök fény, nem tudott együtt létezni a bűnnel, ami maga a sötétség. Isten *„azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk...”* (2Kor 5,21). Ezért amikor meghalt a bűneinkért, nem meglepő, hogy ez a gonosz világ három órára kísérteties sötétségbe borult.

Nem csoda, hogy a Nap sötétségbe burkolózott
És magába zárta sugarait,
Amikor Krisztus, a hatalmas Teremtő
Meghalt az ember, a teremtmény bűnéért.

Isaac Watts (1674–1748)

Sajnos, ez a szellemi sötétség mindazok örök állapota lesz, akik elfordulnak Isten megváltó szeretetének világosságától. Mert *„Az élet azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak”* (János 3,19) Az

elfordulás Jézustól szellemi sötétségbe és halálba – szellemi halálba és örök halálba vezet. Aki odafordul Jézushoz, annak élete lesz – szellemi és örök élete.

A győztes kiáltása

A jó hír, hogy amint a sötétségnek az a három magányos órája véget ért, nem azt sóhajtotta „Végem van!” A szeretet megváltó műve befejeződött, győzedelmesen ezt kiáltotta „*Elvégeztetett!*” (János 19,30)

Bűneid ára, és az enyémeké, teljesen kifizetésre került. Elvégeztetett!

Ezután Jézus – Isten mindenható hatalma által – feltámadt fizikai testében és Atyjával való lelki közössége örökre helyreállt. Igen, az Úr Jézus fizikailag és lelkileg-szellemileg örökké él! És ez az élet – a feltámadt Krisztus élete – most már mindenki számára elérhető, aki hálát akar adni neki azért, amit érte tett a kereszten, és személyesen el akarja fogadni őt mint Urát és Megváltóját. Ezekről az emberekről írta Pál apostol:

De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltak a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott, és a menyegyeiek világába ültetett a Krisztus Jézusért (Efezus 2,4-6).

Amikor Pál apostol kijelentette, hogy Krisztus *elsőként támad fel a halottak közül* (Cselekedetek 26,23), tudott olyan személyekről, akik miután fizikailag meghaltak, újra életre keltek. De Pál azt állította, hogy Jézus volt az első! Az első személy, aki feltámadt a halottak közül mind fizikailag, mind lelkileg-szellemileg, és örökre.

De Krisztus feltámadt!

„Ámde Krisztus [a Messiás] feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje. Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is” (1Kor 15,20-21).

A néhai Dr. Sangster volt az egyik legtehetségesebb szónok, akiről valaha hallottam. Nagy örömmel használta ékesszólását, hogy Uráról és Megváltójáról beszéljen. A sors iróniája, hogy mielőtt meghalt, Dr. Sangster teljesen beszédképtelenné lett a szájrákja miatt. Mielőtt felment a mennybe, intett a lányának, hogy adjon neki papírt és ceruzát. Azon a húsvét vasárnap reggelen ezt írta: „Jobb, ha az ember nem tud beszélni és közben égető vágyat érez, hogy felkiáltson: 'Krisztus feltámadt!', mint ha tud beszélni, de nem érez vágyat, hogy kiáltson.”

Amikor Pál apostol megjelent Agrippa király előtt, hogy megvédje magát az őt ért hamis vádakkal szemben, felhívta a figyelmet Krisztusnak a szenvedésére és feltámadására: *„A Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népek és a pogányoknak”* (Csel 26,23).

Mindazonáltal, az Újszövetségben fel van jegyezve, hogy az Úr Jézus Krisztus feltámadása előtt, voltak más emberek, akik fizikailag feltámadtak a halálból. Tudunk Lázárról, Jairus lányáról, valamint a naini özvegy fiáról. Bár az Úr Jézus csodálatosan helyreállította ezeknek az embereknek a fizikai életét, valamennyien meghaltak néhány év múlva. Ez azonban nem így van az Úr Jézus Krisztus esetében. Ma nemcsak fizikailag élő, hanem lelkiileg és örökkévaló létmódban él. Valóban Ő volt az, akinek fel kellett támadnia a halálból!

Hogyan ejthetné rabul a halál és elmúlás az élet Alkotóját? Ugyanis az Úr Jézus Krisztus a teremtő Isten, aki a

semmiből hozta elő az életet. Ugyanis, mint a tökéletes Ember, Jézus a megmentő Isten, Ő hozta ki az életet a sírból, és mutatott utat a mennybe mindenkinek, aki elfogadja Őt, hit által. Nekik ez az ígélet szól:

„De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott, és a mennyiek világába ültetett Krisztus Jézusért” (Ef 2,4-6).

A Korintus városában élő hívőknek írott levelében, Pál emlékeztette őket, hogy megmentettek bűneik következményeitől, mert elnyerték (ragaszkodtak hozzá; bíztak benne és ráhagyatkoztak) azt, hogy *Krisztus meghalt a mi bűneinkért, az Írások szerint; és eltemették, és hogy feltámadt a harmadik napon, az Írások szerint* (1Kor 15,3-4). Ma, minden igazi hívő arra a dicsőséges tényre hagyatkozik, hogy *„Krisztus meghalt az én bűneimért; aztán feltámadt, és új életet ad nekem Őbenne.”*

Az első naptól a harmadikig

Lehet, hogy tudni szeretnéd, *„mi történt az Úr Jézus Krisztussal, keresztre feszítése és harmadnapra történt későbbi feltámadása között?”* Számítva egy ilyen kérdésre, Isten kinyilatkoztatta válaszát:

„Az pedig, hogy 'felment', mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt a föld alsó részeibe? Aki leszállt az 'fel is ment', feljebb minden égnél, hogy betöltsön mindeneket” (Ef 4,9-10).

Igen, a Biblia elmondja nekünk, hogy mielőtt fölment a mennybe, az Úr Jézus Krisztus leszállt *a föld alsó részeibe*. Majd miután leszállt az alsó régiókba, fölment a mennybe, ahová ószövetségi szentek követték (akik hívőként haltak meg) a diadala nyomában. Manapság min-

den igazi hívő biztos benne, hogy a halál ajtaja az üdvösség kapuja. Igen, Krisztus diadalmaskodott helyetünk mind a fizikai, mind a lelki-szellemi halálon.

„Halál hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod? A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki diadalt ad nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (1Kor 15,55-57).

Krisztus halála legyőzte a halál fejedelmét

Isten nemcsak azért öltött „hús-vér” alakot, hogy meghaljon a bűneinkért, hanem azért is, hogy „halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt” (Zsidók 2,14).

Ahogy Dávid Góliát saját kardját használta arra, hogy megölje az alélt óriást, Jézus is az ördög saját fegyverét, a halált használta arra, hogy legyőzze őt. Jézus az ember igazi felszabadítója. Ő az Istentől küldött szabadító – az egyetlen, aki megszabadíthatja az embereket az örök halál és a lelki rabszolgaság alól. Abból a rabszolgaságból, amelybe a Sátán az Isten képére teremtett embert taszította.

Jézus valódi húsból és csontból való testében győzte le a Sátánt, aratott diadalt a halálon, és támadt fel a sírból. Ezután mennybemeneteléről olvashatunk, *ahova elsőként bement értünk Jézus* (Zsidók 6,20). Először lépett be egy ember – egy **ártatlan, büntelen, tökéletes ember** – a mennybe. Kereszthalála révén megnyitotta az utat, hogy mások is követhessék. **A maga korában Charles Wesley meg volt győződve róla, hogy Isten valóban szereti, amikor ezt írta: „Csodálatos szeretet, hogy lehet, hogy Te, Istenem, meghaltál értem?”**

A szeretet öröksége

Csodálatos dolog tudni, hogy az Úr Jézus előkészítette az utat a mennybe. Most már mi is követhetjük őt a diadala nyomában. Ugyanilyen csodálatos tudni, hogy halála előtt Jézus az övéi iránt érzett szeretetből megígérte, hogy mennybemenetele után elküldi a Szent Szellemet (Szentlelket) a földi hívőkhöz.

Tanítványainak kijelentette:

Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. Ezt pedig a Szellemről (Szentlelekről) mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Szellem (Szentlélek), mivel Jézus még nem dicsőült meg (János 7,38-39).

De most elmegyek ahhoz, aki elküldött engem... és kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek... az igazság Szellemét (Szentlelket)... Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok ...ő engem fog dicsőíteni (János 16,5; 14,16.17; 16,7.14).

Már említettük, hogyan dicsőült meg Isten Fia halálában. Most azt kérdezheted: „Hogyan dicsőülhet meg Jézus azért, hogy elküldi hozzád és hozzám a Szent Szellemet (Szentlelket)?”

Ez a kérdés részben megválaszolható azzal, hogy megdicsőül minden hívő életében, akin keresztül áttáramlik Isten szeretete. Ezt olvassuk: *Szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szent Szellem (Szentlélek) által (Róma 5,5)*. Isten bennünk lakozó szeretete, melyet a Szent Szellem (Szentlélek) tesz valóságossá, messze felülmúlja az emberi vonzalom vagy szeretet legmagasabb fokát is. Amint hit által válaszolsz a kereszten bevégzett művére, az Úr Jézus a Szent Szellem (Szentlélek)

személyében másokat is szeretni kezd általad. Cso-
dálatos!

Ha hiszed, hogy Krisztus a bűneidért halt meg, és szí-
vedben hálát adsz ezért, bírhatod Isten bűnbocsánatának
és megváltó szeretetének személyes ígérését.

Ha életedben helyet adsz az Úr Jézus Krisztus jelenlé-
tének, szeretetének közvetítője lehetsz egy szeretet nél-
küli világban.

Egy német teológusnak, aki híres volt nagy tudásáról,
egyszer feltették a kérdést: „Mi a legmélyebb gondolata
Istenről? Meglepő módon egy gyermekének szövegével
válaszolt: **„Engem szeret Jézusom, Bibliából jól
tudom”**.

Igen, Isten igazán szeret engem! Igen, Isten IGAZÁN
szeret téged!

Engem szeret Jézusom, Bibliából jól tudom.
Mind övé a kis gyermek, erőt ad a gyöngéeknek!

Jézus értem szenvedett, megnyitotta az eget,
bűnömtől megtisztított, mennyországba fogadott.

Jézus szeret, velem van, őriz minden utamban,
mennybe viszi gyermekét, ott dicsérem szent nevét.

Levél Trakból

*„Egy muzulmán házban voltam. A családom megtanított a
muzulmán imádkozásra és böjtölésre. Úgy is öltöztem, mint
egy muzulmán nő, fátyol borította az arcomat, hogy ne vétkez-
zen egy férfi sem, ha rápillant az arcomra.*

*Mindezek miatt rengeteg időm volt, amikor nem tudtam mit
csinálni. A szabad időmet ezért rádióműsorok hallgatásával
töltöttem, és sok bibliai üzenetet is hallottam. Egy napon a*

sógornőmnél szép, színes címkéket láttam. Akkor írtam meg az első levelet a sógornőm címén. Az Önök válaszában volt az Isten keresése című könyv.

Megpróbáltam megérteni, mit jelent Istent keresni... A 7. fejezetben van egy kérdés, „Valóban szeret engem Isten?” Különösen a következő bekezdésnél álltam meg: „Isten azáltal mutatja meg szeretetét irántad, amit a kereszten tett érted. Ha megérted a keresztség jelentését, nincs szükséged más bizonyítékra, hogy Isten szeret téged.”

Több mint százszor elolvastam ezt a fejezetet. Akkor kezdtem megérteni, minden kétség nélkül, hogy a keresztség az egyetlen út a számomra.”

Riport a Trans World Radio adásából

Gondolkozásra szánt kérdések

1. Mivel bizonyíthatod valakinek legjobban a szeretettedet?
Azzal, amit mondasz?
Azzal, amit teszel?
2. Hogyan bizonyította Isten az irántad érzett szeretetét?
3. Milyen személyes választ adsz majd Isten szeretetére?

*A műtő elektronikus atmoszférájában minden
sebész megtanulja, hogy a vért azonosítsa
az étellel. A kettő elválaszthatatlan:
Ha az egyiket elveszítéd, mindkettőt elveszítéd.*
Dr. Paul Brand

8. Hol találok meg az életet?

Közeledett az éjféli. Egy tizennyolc órás vonatozásra készülve, a feleségemmel a párizsi Gare St. Lazare pályaudvaron álldogáltunk több száz útitársunkkal együtt. Mindnyájan türelmesen vártuk, hogy a vasúti alkalmazott kinyissa a peronbejáratot és felengedjen a vonatra.

A körülöttünk levők túlnyomó többsége fiatal volt. Ahogy Dorothyval elvegyültünk köztük, úgy tűnt, hogy a tömegben Európa minden országa képviselve volt. Egyik-másik fiú és lány megpróbált szunyókálni egy kicsit, útitáskáját használva párna gyanánt. Míg elhelyezkedtek a kőburkolaton, barátaik őrzt álltak és szendvicset ettek vagy vizet kortyoltak egy üvegből.

Várakozás közben elbeszélgettünk és elnevetgettünk néhányukkal. Fiatalos izgatottságuk ellenére, amikor illúzióik szertefoszlottak, legtöbbjük tudatában volt annak, hogy még nem találta meg azt a csalóka „életet”, melyet keresett. Beszélgetésünk hamarosan arra a személyre terelődött, aki Dorothyval és velem utazott - az Úr Jézus Krisztusra!

Ahogy beszélgettünk, e nyugtalan és kalandvágyó fiatalok némelyike megnyílt előttünk és megosztotta velünk vágyát az „igazi” élet megtalálására. Egyesek azt remélték, hogy a következő városban találják meg; egye-

sek azt gondolták, hogy talán a következő barátságban; mások leplezetlenül abban hittek, hogy a következő kábítószerező vagy ivászat fogja kitágítani lélettapasztalataikat. Többen komolyan félték attól, hogy megfertőződnek egy halálos betegséggel.

A távoli afrikai falvakban ezt a rettegett pestist „a sóvány ember betegségének” nevezik. Orvosi szóhasználatból HIV-ként diagnosztizálják. Amikor teljesen kifejlik egy férfiban, nőben vagy gyerekben, AIDS-ként ismeretes. A rettegett hír, hogy valaki elkapta a betegséget, mindig ugyanaz: teljes pusztulás! Az emberek az egész világon tudják, hogy az AIDS szörnyű csapása egy „vérbetegség”. Noha a véráramnak kellene lennie az élet tisztító folyójának, a halál szennyezett folyójává vált.

Be kell vallanom, hogy bár a vér fontos, életet adó áramlás, számomra a vér látványa mindig taszító volt. Azon fáradozva, hogy legyőzzem a főbírámat, egyszer elfogadtam egy londoni kórház meghívását, hogy egy megfigyelőtornyból nézzek végig egy műtétet. Ahogy a szike bemetszett a páciens bőrébe, megint majdnem elájultam. Orvos barátom, aki észrevette, hogy izzadságban fürdök és halálsápadt az arcom, azt javasolta, hogy hagyjam el a megfigyelőszobát. Nem volt szükségem további rábeszelésre!

De függetlenül attól, hogyan reagál az ember a vér látványára, egy súlyosan vérző ember élete és egészsége helyreállítható, ha vérátömlesztést kap. Manapság, a modern tudomány csodái folytán, egy egészséges ember ereiből vett vér később életet adó folyóként bevezethető egy haldokló vagy súlyosan beteg páciens ereibe.

Jóval azelőtt, hogy az orvosi kutatás elkezdte felderíteni a vér csodáit és titkait, Isten maga jelentette ki: *Mert a test élete a vérben van...* (3Mózes 17,11). Dr. Paul Brand egyetért vele, hogy a vér tartalmazza az élet lényegét: „A

műtő elektronikus atmoszférájában minden sebész megtanulja, hogy a vért azonosítsa az étellel. A kettő elválaszthatatlan: Ha az egyiket elveszíted, mindkettőt elveszíted.”

Sok ember azonban nincs tisztában vele, hogy bár a vér fertőzései, mint a HIV, szelektívek a fertőzésnek való kitettségtől függően, van egy másik „betegség”, mely egyetemes. Mivel Isten *az egész emberi nemet egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén* (Cselekedetek 17,26), ez a halálos betegség az emberi fajt megfertőzte. A Biblia ennek a forrását visszavezeti Ádámgig, az összes utána jövő nemzedék ősapjáig.

Amikor *az első ember, Ádám* (1Korintus 15,45) vétkezett, az összes későbbi nemzedékre – bőrszíntől, lakóhelytől vagy társadalmi helyzettől függetlenül – halálos ítéletet hozott. A Biblia világosan kijelenti: *...Ádámban mindnyájan meghalnak...* (1Korintus 15,22). Igen, ahogy az AIDS esetén a halál a fertőzött vérrel a testbe kerül, úgy ez a bűn által okozott fertőzés is átadódik nemzedékről nemzedékre. Ha ez nem így lett volna, az emberek egyenesen a mennybe mentek volna anélkül, hogy át kellett volna menniük a fizikai betegség és a halál völgyén. De nem ez a helyzet.

De Istennek hála, Jézus születésekor életet adó vér áramlott az emberi fajba. Így történt: Gábiel arkangyal elmondta Máriának, hogy egy Fiút fog foganni és szülni, akinek a neve Jézus lesz. Gábiel azt is elmagyarázta ennek a szűz és hajadon nőnek, hogyan fog megtörténni a fogantatás:

A Szent Szellem (Szent Lélek) száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendő is Szentnek nevezik majd, az Isten Fiának (Lukács 1,35).

Csoda történt, amikor a nő magva megtermékenyült a Szent Szellem (Szent Lélek) magva által. Ebben a drámai eseményben isteni élet áramlott az emberi fajba. Amint a csecsemő növekedni kezdett Mária méhében, drága vére tiszta és fertőzetlen volt. Igen, az Úr Jézus vére maga volt az Élet!*

Az emberi vér hihetetlenül összetett képződmény. Az orvosi kutatással foglalkozók manapság is egyre újabb titkait fedezik föl e csodálatos, életet adó folyadéknak. A vérnek az emberi testben betöltött néhány funkciója egyszerű fogalmakkal is leírható: a test megtisztítása, az élet fenntartása és a betegségek leküzdése. Akármilyen csodálatos is ez, még csodálatosabb tudni azt, hogy Isten elérhetővé tett számodra és számomra egy véráramot, melynek hasonló, de sokkal magasabb céljai vannak. És ez a vér mindenki számára elérhető, aki az „igazi” életet keresi. A bűnösök számára Jézus vére Isten tisztítószere, mely megtisztítja őket bűneiktől. A lelkileg halottak számára drága vére az életet nagybetűs Életté változtatja. A lelkileg élők számára Jézus vére Isten védőszere, mely

* „A vér kémiája” című könyvében M. R. DeHaan (M. D.) számos elismert fiziológiai, szülészeti és gyermekorvosi publikációt idéz, és megállapítja: „Az anya ellátja az embriót tápláló elemekkel, melyek a kis test fejlődéséhez szükségesek a méh rejtekében, de az embrió összes vére magában az embrióban képződik. A fogantatástól a születésig egyetlen csepp vér sem kerül az anyából a gyermekbe.” DeHaan véleményét kommentálva, Dr. Robert E. Coleman így ír „Vérrel írva” című könyvében: „Tiszteletben tartva ezt az álláspontot (DeHaan véleményét, hogy az emberi vér az embrióban képződik a férfi spermájának behatolása után, ezért nem érintkezik közvetlenül az anya testével), úgy tisztességes, ha megjegyezzük, hogy más orvosok komolyan kétségbe vonják az érvényességét. De függetlenül a helyzet biológiai természetétől, nem látok okot arra, hogy ebből ügyet csináljunk. Az a tény, hogy Jézust Isten nemzette, önmagában kizárja a bűn átöröklését, ha Jézus vérének bibliai jelentőségéről van szó.”

megvédi őket a Sátán támadásaitól. Ezt olvassuk erről a becses vérről:

Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén (1Péter 1,18-19).

A vér tisztító ereje

Nemrégiben a média beszámolt róla, hogy egy mohó szállítmányozó vállalat megsértette a higiéniai előírásokat. Hogy növelje profitját, a cég arra használt egy tartálykocsit, hogy egyik irányban mérgező anyagokat szállított benne, majd – nem hivatalosan – ugyanabban a tartálykocsiban a visszaúton folyékony élelmiszer szállított. Ennek következtében sokan súlyosan megbetegedtek.

Isten azonban az emberi testben kialakított egy csodálatos szállítórendszert, mely egyszerre szállít táplálékot a sejteknek és szállítja el a mérgező salakanyagokat. És mivel Isten tökéleteset alkotott, a véráramon belül nincs kezeszennyezés. Bámulatos módon az emberi testben egyetlen sejt sincs messzebb valamelyik hajszálértől, mint egy hajszál vastagsága. Ha a mérgező termékeket a vér nem szállítaná el ezekből a sejtekből, az elkerülhetetlenül betegséghez és halálhoz vezetne.

És pontosan ez az, amit Isten leírt, amikor elmagyarázta módszerét a fertőző bűn eltávolítására életünkéből. Ez a megtisztítás csak Jézus drága vére által lehetséges: *Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít bennünket minden bűntől (1János 1,7).* Ezenkívül Isten azt mondta, hogy nincs más mód bűneink bocsánatára, mert *vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat (Zsidók 9,22).*

A vér életet adó ereje

A vér egy másik funkciója a szükséges víz és táplálék elszállítása a test minden pontjába, hogy fenntartsa az életet. Ha a vér nem éri el a test sejtjeit és szöveteit, a testnek ezek a struktúrái azonnal elpusztulnak. Tehát a test akkor hal meg, amikor megszűnik a vérkeringés. Az élet nyilvánvalóan a vérben lakozik.

Ez emlékeztet minket az Úr Jézus szavaira, melyek úgy megrémítették a tanítványait, amikor saját véréről beszélt. Nyomatékosan kijelentette:

Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a véréét, nincsen élet tibennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem igazi étel, és az én vérem igazi ital (János 6,53.55).

Jézus azonban folytatta saját valódi jelentőségének tisztázását. Ezt mondta: *Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az énbennem lakik, és én őbenne* (János 6,56). Micsoda öröm megismerni a lelki élet igazi forrását! Jézus vére azért ontatott ki, hogy megváltsa a bűnösöket bűneikből. És kiontott vére által ma osztozhatunk az életében. Az Úr Jézus elmagyarázta vére ivásának valódi jelentését, amikor ezt mondta: „én őbenne”! Csodálatos!

Személyesen megtapasztalva Krisztus bennünk való jelenlétének feltámasztó erejét, a hívők diadalmasan tanúsíthatják: „A feltámadt Krisztus bennem él!” Az ilyen emberek számára a kenyér és bor elfogyasztása az úrvacsora alkalmával a hálaadás és tanúságtétel egyszerű és szimbolikus aktusa. Csodálatos!*

* Sajnos emberek milliói csökönyösen hisznek benne, hogy a kenyér és bor ('oltári szentség') szó szerint Krisztus fizikai húsává és vérévé változik. Amit az Úr bennünk lakozó élete szimbólumának szánt, azt tragikus módon szó szerinti és fizikai tényként értelmezték.

Jézus vérének életet adó ereje a Szent Szellem (Szentlélek) hatalma által csodálatos módon átáramlik a hívő életébe, amikor felülről újjászületik. Igen, minden ember életkeresése szempontjából alapvető fontosságú egy életmentő „vérátömlesztés” igénye.

A vér védőereje

Az emberi vérnek van még egy csodálatos funkciója. A vér nemcsak élettisztító és életadó, de életvédő is.

Amikor a bubópestist diagnosztizálták Indiában, félelem söpört végig a világon. Az onnan felszállt interkontinentális sugárhajtású repülőgépeket füstöléssel fertőtlenítették, és egyes esetekben az utasokat ideiglenesen karanténba helyezték orvosi megfigyelés céljából. Attól félve, hogy ez a halálos betegség átkerjed más országokra is, ideiglenes embargót rendeltek el az összes Indiából induló repülőgépjáratra.

Az emberi testet a bubópestis fenyegetése nélkül is állandóan bombázzák az idegen és életveszélyes kórokozók. De a vérnek van egy csodálatos ellentámadási mechanizmusa. Életvédő áramában ellenmérgeket és más specifikus anyagokat hordoz, melyek megvédik a szervezetet a baktériumok inváziója ellen. Amikor egy ilyen invázió történik, a fehérvérsejtek (melyek elsősorban védelmi célokat szolgálnak) drámaian megszapornak és védekező módra váltanak.

Milyen csodálatos tudni, hogy az emberi vér bámulatos erejéhez hasonlóan az Úr Jézus Krisztus vérének is van ilyen életvédő küldetése. Jézus Krisztus vére védi a hívőket a sátáni erők állandó bombázásával szemben. A Sátán és Isten népe közötti ítéletnapról szóló jövendölésben ezt olvassuk: *Legyőzték őket a Bárány vérével*

és bizonyágtételük Igéjével, és nem kímélték életüket mindhalálíg (Jelenések 12,11). Jézus vérenek védőereje által te is ellentudsz állni az ördög visszataszító kísértéseinek.

Jézusnak a Sátán fölött aratott eme győzelmét Isten rögtön azután megjövendölte, hogy az ördög elcsábította Ádámot és Évát. Ekkor az Úr Isten megígérte, hogy az asszony ivadéka okozza majd a végzetét. *Ellenségeskedést támasztok... a te utódod és az ő utódja közt, ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod (1Mózes 3,15)*. Az asszony ivadéka fogja eltaposni a Sátán fejét, de a kígyó előbb még belemar a Messiás sarkába. Igen, maga az Úr Jézus Krisztus, az asszony utódja volt az, aki kiontotta drága vérét,

Hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt (Zsidók 2,14).

Az illúziókergető diákoktól eltérően, akikkel a párizsi Gare St. Lazare pályaudvaron találkoztunk, sokan mások már felfedezték az igazi élet forrását. Évekkel ezelőtt Dorothy és én találkoztunk száz ugandaival, akik meg voltak győződve róla, hogy megtalálták az igazi életet. Az Úr Jézus Krisztus drága véreben felfedezték a szívet megtisztító, életet adó és az ördögnek ellenálló erőt. Őszintén tanúsíthatták, hogy számukra a régi dolgok elmúltak, és minden megújult.

Bár a kenyai követség tisztviselői figyelmeztettek minket a fenyegető veszélyre, és nem tanácsolták, hogy útra keljünk, a feleségemmel – Isten által készítette – folytattuk utunkat Ugandába. Isten eltervezte az ugandai vezető keresztyénekkal és feleségeikkel folytatott hosszúra nyúló szemináriumunk időzítését. Mint később kiderült, a visszautunkat is előre eltervezte (a mi gépünk volt az utolsó, mely felszállt Entebbéből egy újabb katonai puccs előtt).

Amikor megérkeztünk a repülőtérré, azonnal érzékel-
tük a levegőben levő feszültséget és félelmet. Leír-
hatatlan volt a zűrzavar és szenny, amivel találkoztunk.
A környéken fellelhető kevés kocsi egyikét a rendelkezé-
sünkre bocsátották. Egy olyan úton mentünk, mely még
mindig tele volt bombatölcsérekkel. Rövid út megtétele
után katonák állítottak meg, fegyvert fogva ránk. Nem
tudtuk, hogy a kormány mellett vagy ellene harcoltak,
vagy csak katonaruhába öltözött banditák voltak-e. Sze-
rencsére hamar felismerték a sofőrünket, aki a saját tör-
zsükhöz tartozott, így vonakodva bár, de továbbenged-
tek anélkül, hogy kiraboltak vagy megsértettek volna.

Megérkezve rendeltetési helyünkre, feleségemmel
úgy találtuk, hogy szemináriumaink találkozóhelye egy
sötét és piszkos épület egy félelemben élő közösség kö-
zepén. Amikor azonban megérkeztek a résztvevők és fe-
leségeik, hamar elfeledkeztünk ezekről a körülmények-
ről. Maga az Úr tisztelt meg jelenlétével és dicsőségével.
Ezek az ugandai találkozók örökre emlékezetünkbe vé-
sődtek, mint az élő Istennel való találkozásunk csodála-
tos élményei.

A résztvevők és feleségeik feszült figyelemmel ültek
kényelmetlen padjaikon napi nyolc órán keresztül, hogy
hallgassanak minket, amint megosztjuk velük Isten bib-
liai igazságát. Miközben én tanítottam, a feleségem egy
régí táblára írta a vázlataimat, hogy a hallgatóság
könnyebben jegyzetelhessen a kincsként őrzött papírdá-
rabokra. Hirtelen dülakodás tört ki az ajtónál. Noha az
egyik részeg fegyveres férfit megállították a bejáratnál, a
társa keresztülverekedte magát a tömegen, majd puská-
ját lóbálva egyenesen Dorothyra célzott.

„Mindnyájan imádkozzunk, hogy ez a kedves ember
megismerje Jézust”, mondta ő halkán.

Számomra örökkévalóságnak tűnő pillanatok után a tolmácsom elképedve fordult hozzám: „Nem akarom elhinni, amit ez a részeg katona mondott – mondta. – »Meg akarom ismerni ennek a nőnek az Istenét«”.

Ekkor olyan látványban volt részem, amit soha nem fogok elfelejteni. Hogy mi volt az oka – talán egy angyal, aki térdre kényszerítette a betolakodót, talán megérezte Isten szentségét és erejét, mely találkozóiinkon uralkodott, és ez túl sok volt a részeg katonának, vagy talán az alázat készítette arra, hogy nyíltan kifejezze szíve ínségét – nem tudom. Csak azt tudom, hogy abban a pillanatban a puskacső lassan lecsúszott, majd a pusztításra szánt fegyver a földre esett, amint a katona térdre borult.

Nem ez volt a megfelelő pillanat arra, hogy átgondolt oktatásban részesítsük! És Dorothy tudta ezt. „Mondd utánam ezt az imát”, mondta, majd ezt a szegény becsapott és ínséges lelket lépésről lépésre elvezette a kereszt lábához – a bűnös emberek Megváltójához –, ahol Jézus vére által megtalálta az igazi élet forrását.

Hogy miért osztom meg az olvasóval ezt az élményt? Nos amiatt, ami ezután történt azon az emlékezetes összejövetelen.

Gyülekezetünkben sok olyan férfi volt, akinek minden oka megvolt, hogy féljen a katonától, sőt gyűlölje őt, aki olyan erőszakosan tolakodott be az összejövetelünkre. Voltak köztünk olyanok, akiknek nemrég még az élete is veszélyben forgott. Az egyik jelenlevőnek az ujjait egy ilyen katona lőtte szét, amikor megpróbálta megölni. De mivel személyesen ismerték és szerették az Úr Jézust, ezek az emberek köréje gyűltek, hogy átöleljék és imádkozzanak új fivérükért Krisztusban.

Ezután minden zenei kíséret nélkül, de csodálatos afrikai harmóniában, énekelni kezdtek. Szívem még mindig áhíttal telik meg, amikor felidézem az ének szövegét:

Ó, Jézus vére,
Ó, Jézus vére,
Ó, Jézus vére,
Mely megtisztít a bűneimtől.

Bárcsak a világ vezetői velünk lehettek volna azon a napon. Ők is bizonyosan tanúsították volna Isten egyedüli megoldását a törzsek, fajok és nemzetek közötti konfliktusok megoldására:

Hogy általa békéltessen meg önmagával mindent úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által (Kolossé 1,20) ...Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtetek, és ellenséges gondolkozásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most megbékéltetett... (Kolossé 1,21).

Igen, azokat, akik megfelelő kapcsolatba kerültek Istennel, az ő (Krisztus) vére által... meg fogja menteni őket a haragtól... miután megbékéltek, még inkább üdvözíteni fogja őket élete által (Róma 5,9-10).

Levél Szlovákiából

„Kedves Barátaim, éppen most fejeztem be a legmegragadóbb könyv olvasását, amivel egész életemben találkoztam, az Isten keresését. Tudom, hogy sohasem leszek újra ugyanaz. Az Úr Jézus elfogadott engem, és én neki adtam az életemet. Szeretném, ha a barátaim közül mindenki érezné ezt az örömet, ezért szeretnék megrendelni még két példányt, hogy kölcsönadhassam másoknak is...

Köszönöm, hogy Önök által az enyém lehet az evangélium és a Krisztus üdvösségének ajándéka... Sohasem tudtuk eddig, hogy létezik egy ilyen kitűnő könyv.”

Riport a Trans World Radio adásából

Gondolkozásra szánt kérdések

1. Valóban vágysz a nagybetűs Életre? Ez az az élet, melyet az Úr leírt, amikor ezt mondta: *Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek (János 10,10).*
2. A Biblia szerint hol található az élet az emberi testben? (olvasd el a 3 Mózes 17,11 verset).
3. Mi az Úr Jézus drága vérének örök jelentősége? Bízol tisztító erejében? Bízol életadó erejében? Bízol védőerejében?

Az Úr Jézus mondta:

*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz bennem,
ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem,
nem hal meg soha (János 11,25-26).*

*Egy művész festményének tökéletessége, egy emberi arc sugárzása, egy táj szépsége – ezek egyike sem írható le megfelelően hangokkal.
Látásra van szükség.*

9. Hogyan lehetek tagja Isten családjának?

A XX. század negyvenes éveinek elején az orvostudomány nagy lépésekkel haladt előre a szemsebészet területén. Lehetővé vált, hogy egy éppen elhunyt ember egészséges szaruhártyáját átültessék egy vak szemére. Doktor Sangster beszámolt nekünk az első sikeres szemműtét eredményéről, amelyen ő is jelen volt.

Dr. Sangsters két személyt kísért el Angliában jóval napfelkelte előtt Surrey Downs szép vidékére. Az egyik egy asszony volt, aki vakon született, a másik pedig a szemsebész. A beteg asszony szemét az operáció utáni napokban több réteg kötés védte a fénytől. Lassanként egyiket a másik után távolították el róla. Már észlelte a számára új fényérzékenységet és nagyon izgatott volt. Az asszony szeméről, aki eddig még sohasem látott fényt, napfelkelte előtt az utolsó kötést is eltávolították.

Aznap csodálatos napfelkelte volt. Amint a kelő nap fénye feltűnt a látóhatáron, az árnyékok megrövidültek, és a zöld levelek finom szépsége körvonalanként rajzolódott ki a hajnali színpompa háttéréből. A madarak szorgoskodva ugrándoztak, reggelijüket keresték a harmatos, friss fűben. Az asszonynak, aki életében először látott ilyet, nagyszerűbb színjátékban nem is lehetett volna része. Miközben arcán folytak a könnyek, így kiáltott: – Igen, önök megpróbálták elmondani nekem, de

sohasem tudtam elképzelni, hogy valami ilyen csodálatos lehessen! – Utána néma tisztelettel szemlélte Isten teremtett világának szépségét.

Hogyan próbálnád elmagyarázni valakinek a piros színt, aki még sohasem látott ilyet életében? Vagy hogyan festenénk le egy naplemente színorgiáját annak, akinek a szeme még sohasem reagált a fényre? Biztosan nem sikerülne. Nem sokat jelentenek az olyan szavak, amelyek látható szépséget írnak le, az olyan hallgató fülének, akinek nincs lehetősége tapasztalattal összehasonlítani a halottakat. Egy művészi festmény tökéletességét, az emberi arc ragyogását vagy egy táj szépségét nem lehet hangokkal leírni. Nélkülözhetetlen hozzá a látás képessége.

Ugyanez vonatkozik Istenre is. Amikor egy orvostanhallgatóval beszélgettem, aki utolsó vizsgáira készült a londoni Guy kórházban, megpróbáltam leírni neki Isten szeretetének csodáját. – Egyszerűen nem látom – felelte. Megértettem, de folytattam a beszélgetést. – Nem, nem is hiszem, hogy láthatod, mert olyan emberhez hasonlítasz, aki sötét szobában él. Tudom mit jelent, hiszen én magam is éltem szellemi sötétségben, de most kint vagyok a fényben, ahol Isten szeretetének napja süt. Dávid – folytattam – ha meg akarod érteni Isten szeretetét, ki kell jönnöd az elsötétített szobából Isten világosságára. – Azon a napon Dávid letérdelt, kérte az Úr Jézustól bűneinek bocsánatát és azt, hogy jöjjön be az életébe. Sohasem felejttem el, mit mondott, amikor térdeléséből felemelkedett: – Sohasem gondoltam volna, hogy ez ilyen csodálatos lehet!

Ahogy testi szemünk Isten teremtett világának szépségét emberi tapasztalattá teszi, a szellemi látás is úgy közvetíti Isten jelenlétének valóságát, hatalmát és szeretetét az emberi léleknek. Mindig szomorú, ha érezzük a szellemi valóság hiányát, amikor egy szellemileg vak ember beszél Istenről.

Miután az Úr Jézus felment a mennybe, János apostol próféciája szerint a kisázsiai Laodicea lakóinak ijesztő diagnózist állított ki szellemi állapotukról. Azt mondta, *nem tudják, hogy vakok* (Jelenések 3,17). El tudsz képzelni olyan vakot, aki nincs a tudatában állapotának? A szellemi vakság megállapítása után az Úr Jézus leírta a gyógy módot is: *„...végy gyógyító írt, hogy bekend a szemedet és láss”* (Jel 3,18). Milyen fontos ez a recept! Szellemi látáshoz szellemi szemgyógyítás szükséges. Ez pedig Isten munkája.

Testileg akkor születél meg, amikor édesanyád világra hozott. Ekkor azonban nem kaptál sem szellemi szemet, sem szellemi értelmet. Még egyszer meg kell születned, hogy a szellemi sötétségből utat találj „Isten ismeretének dicsőségéhez Krisztus arcán” (2Korintus 4,6). Jézus így szólt Nikodémushoz:

Ami testtől született, test az, és ami Szellemtől (Szentlélektől) született, szellem az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újjonnan kell születnetek (János 3,6-7). Ha valaki nem születik újjonnan, nem láthatja meg az Isten országát (János 3,3).

Ha Isten országát látni akarsz, újjonnan kell születned.

Mint minden ember, te is belső ürességgel születél, ami kiált azután, hogy Isten töltsen meg élettél. Ezt a belső ürességet csak a feltámadott Krisztus aktív, tudatos befogadásával és bennünk való jelenlétével lehet kielégíteni. Ha befogadod, halála elérte célját az életedben. Nem csak azért halt meg, hogy bűneid meg legyenek bocsátva, hanem hogy szíved tiszta házzá legyen, amelyben ő lakozást vehet. Először bűnbocsánatra van szükséged, és csak azután jöhet el ő, hogy szívedben éljen.

Egyszer egy fiatal afrikai hívővel beszéltem. Hamar megértettem, minden vágya az, hogy az evangéliumot

hirdesse hazája fiataljainak. A következő héten majdnem 200 igehirdetőnek kellett Isten Igéjét hirdetnem és fiatal barátomat is meghívtam, hogy vegyen részt ezen az alkalmon. Bár több száz mérföldnyire voltunk attól a helytől, ahol az alkalmakat tartották, azt javasoltam a fiúnak, hogy utazzon oda a hosszú, hepehupás úton és majd ott találkozunk. William fáradtan, kimerülten érkezett, de nagyon örült, hogy jobban megismerheti Istent és Igéjét. Természetesen nem az utazás kedvéért szállt be a zsúfolt afrikai távolsági buszba. Az csak eszköz arra, hogy eljőjön a konferenciára. A tulajdonképpeni cél az volt, ami az utazás végén várt rá.

Hasonlóan történik ez a bűnbocsánat és szíved megtisztítása esetében is. Ez az egyetlen út, hogy az Úr Jézus a szívedbe jöjjön és közösségben legyen veled. Bűneid bocsánata az előfeltétel, de legnagyobb kívánsága számodra, igazi rendeltetésed megvalósítása: az új élet Krisztusban és az Istennel való közösség. Biztosan te sem akarsz kevesebbel megelégedni. Isten célja, amikor megteremtett, az volt, hogy Krisztussal személyes kapcsolatod legyen.

Az a tudat, hogy Krisztus a szívünkben lakik, megadja azt a bizonyosságot, hogy az örök élet már a földön elkezdődött. Olyan élet támadt bennünk, ami túléli a halált is. Krisztus jelenléte a menny egy darabját hozza el az életedbe, hogy majd bemehess a mennybe.

Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy az Isten örök életet adott nekünk, és ez az ő Fiában van. Akiben a Fiú van, abban van az élet, akiben nincs az Isten Fia, nincs meg az élet sem (1János 5,11-12).

Nem meglepő, ha Dávid, az orvostanhallgató így kiáltott fel, miután az Úr Jézustól bűnei bocsánatát kérte és behívta a Megváltót az életébe: – Sohase gondoltam volna, hogy ez ilyen csodálatos lehet!

De hogyan?

Azok közül, akik Pétert Jézus életéről, haláláról és feltámadásáról hallották prédikálni, sokakban feltámadt a vágy, hogy megismerjék a Megváltót. Isten kegyelme bennük is elvégezte, amit benned is elvégez. Ezek az emberek azt hallották Pétertől, hogy Jézus az Úr (Küriosz – Jahve) és Isten Messiása. Válaszuk a megdöbbenés és tehetetlenség volt, amikor elgondolkoztak a Megfeszítet-tel, vagyis magával Istennel szemben tanúsított elutasító magatartásukon és közömbösségükön. A Szentírás írja: *„Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: Mit tegyünk testvére-im, férfiak?”* (Cselekedetek 2,37).

A bűnbánat és megtérés nélküli hit tartalmatlan, nem jár következményekkel – értéktelen látszat. A Krisztus megváltásába vetett mentő hit új kapcsolatot ad Istennel – bizalmas kapcsolatot – és változást hoz az életünkben.

Ha Jézusnak egyszerű bizalommal meg tudod köszönni, amit érted tett, amikor a kereszten meghalt, ez annak a jele, hogy másképpen gondolkozol már Isten és a bűn kérdésében. Isten csak ekkor kezdi szemészeti beavatkozását és értelmed is kezd más szemszögből látni mindent. A bűnbánat szó ugyanis a gondolkozásunk megváltozását is jelenti. Az igazi újjászületés tehát a gondolkozás alapvető megváltozását jelenti Isten és a bűn kérdésében.

Istennel szemben: A bűnbánat (a gondolkozásunk megváltoztatása) minden hamis istenképet elutasít. Afrikában tapasztaltam, hogy akik korábban elszántan harcoltak régi rossz szokásaik és pogány praktikáik elpusztítása ellen, megtérésük után nyilvánosan elégették fétiseiket. Ismerek olyanokat is, akik nagy társadalmi nyomás alatt álltak, sőt fenyegetéseknek és veszélyeknek voltak kitéve, amikor annak a vallási és társadalmi rendnek hátat fordítottak,

amely a Biblia Istenét elutasítja és harcol ellene. A megmentő hitnek abban a meggyőződésben kell gyökereznie, hogy Jézus Jahve, az egyedüli megváltó Isten.

A bűnnel szemben: Ha hitben átéled a megváltás csodáját, szomorúan és szégyenkezve ismered meg saját bűnösségedet. Gondolkozásod megváltozása (a bűnbánat) a bűnnel szemben azt fogja jelenteni, hogy már nem próbálsz vétkeidet rejtegetni. Már nem mentegeted a bűneidet, és már nem is hiszed, hogy vélt igazságod megment. *„Minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha”* (Ézsaiás 64,5) a szent Isten előtt. Ha azonban Jézushoz fordulsz, minden vágyad az lesz, hogy elszakadj azoktól a dolgoktól, amelyek nem állnak meg előtte.

Képzeld el egy katonát, aki éppen szabadságon van. Egyszerre két levelet kap. Az egyik barátjától érkezett, a másik a parancsnokától. Az első levélben meghívást kapott barátja esküvőjére, a másikban azonban ott találja tisztje parancsát, hogy jelentkezzen újra szolgálátra. Kétségkívül nagy a különbség a meghívás és a parancs között. Az előbbit udvariasan lemondhatjuk, az utóbbi azonban az embert az engedelmesség és a parancsmegtagadás közötti választás elé állítja.

Mert Isten szeret téged és tudja, hogy a bűn tönkreteszi az életedet, ezért hív a bűnbánatra, sőt parancsolja is azt. Amikor Pál az evangéliumról mondott beszédét Athénban az Aeropágoszon, a görög bölcsesség hivatalos platformján filozófusok és a tömeg előtt befejezte, így szólt: *„A tudatlanság időszakát ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg”* (Cselekedetek 17,30). Ebbe te is beletartozol.

Ha megtérsz hamis istenképedből és bűnödből, hitben odafordulsz az Úr Jézushoz és boldogan elismered Őt Megváltó-Istenednek, végbemegy az a csoda, hogy Isten a szívedben *„az akarást és a véghezvitelt”* (Filippi 2,13) is

elvégzi úgy, ahogyan az Ő szemében is helyes. Isten tehát azt ígéri azoknak, akik készek megbánni bűnüket és megtérni, hogy majd Ő gondoskodik arról, hogy növekedjen benned a vágy és a képesség a hétköznapiakban is az ő akaratát tenni. Csak így találja meg az életed Istentől meghatározott beteljesedését.

Barátként arra bízatlak, hogy késedelem nélkül fogadd el az Úr Jézus Krisztust. Keress egy csendes helyet, ahol meghajolhatsz Isten előtt és imádkozhatsz. Persze, ha csak papagáj módjára ismételted a szavakat, semmi hatásuk nem lesz. Az a fontos, hogy hittel válaszolj Jézusnak, aki ezt mondta: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam”* (János 14,6).

Most lehet, hogy arra vágysz, hogy behunyod a szemed és szívből jövő, őszinte imában válaszolj Jézusnak. Az általam tanácsolt alábbi ima a segítségére lehet.

Válaszimám

Ó, Isten, nem ismertelek és nem is szerettelek téged. Köszönöm neked, hogy te viszont ismertél és szeretted is engem.

Én bűnös vagyok, és magamtól semmit sem tehetek üdvösségem elnyeréséért. Hittel fordulok hozzád, Úr Jézus, és kérem a bűnbocsánatodat! Megvallom, hogy bűnös vagyok és bánom a bűneimet. Köszönöm, Úr Jézus, hogy meghaltál érttem, és felajánlottad nekem drága véred megtisztító és életet adó erejét. Most életemet e drága vér védelme alá helyezem.

Kérlek, jöjj el a szívembe, Úr Jézus, és irányítsd az életem.

**Köszönöm, Úr Jézus, hogy kegyelmed által újjászü-
lehettem. Csodálatos tudni, hogy feltámadt erőd által
Isten gyermekévé lettem, és örökre veled élek!**

Ámen

És aki hisz Benne, nem szégyenül meg (1Péter 2,6).

Most mondd el valakinek, mit tettél az imént. Ne fe-
lejtsd el, hogy Krisztus benned él, és ő az az erő, amire
szükséged van, hogy érte élj és beszélj:

*... Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hi-
szed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvö-
zülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal
teszünk vallást, hogy üdvözüljünk (Róma 10,9-10).*

Gondolkozásra szánt kérdések

1. Hogyan tudnád legjobban kifejezni egy nagyvona-
lú ajándék miatt érzett háládat?
Ezt mondanád: „Kérlek, add nekem”?
Vagy ezt: „Köszönöm szépen!”?
2. Az érzéseid vagy a hited ad bizonyosságot, hogy
Isten gyermeke vagy? Hiszen kegyelemből van
üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Is-
ten ajándéka ez (Efézus 2,8).
3. Az Úr Jézusba vetett hited tartalmazza-e:
a bűnbánat valamilyen mozzanatát?
a hálaadás valamilyen mozzanatát?
a Tőle való teljes függés tudatát?
4. Meg akarod-e most köszönni Istennek, hogy
megszabadított, és dicsérni az Úr Jézust nemcsak
azért, amit érted tett, hanem azért is, mert az, aki?

*Semmi sincs – semmilyen körülmény, csapás vagy próbatétel –, ami megérintene, míg át nem jutott Istenen és Krisztuson, egyenesen hozzám.
Ha ilyen messzire jutott, akkor fontos céllal jött, amit lehet, hogy nem értek meg abban a pillanatban. De ha nem esem pánikba, ha tekintetem Istenre emelem, és elfogadom, mint olyan dolgot, ami Isten trónjától jött valamilyen fontos céllal, áldást hozva rám, semmilyen bánat nem zavar meg, semmilyen megpróbáltatás nem fegyverez le és semmilyen körülmény nem nyugtalanít – mert megnyugszom abban az örömben, hogy ki is az én Uram. Ez a hit győzelme!*
Alan Redpath

10. Hogyan tovább?

Az üdvösség abszolút ingyenes! Semmit sem tehetünk azért, hogy kiérdemljük. Ezt megtette helyettünk már az Úr Jézus.

Amikor őszintén elmondtad a javasolt imát (vagy valami hasonlót), Krisztusban való hited Isten igaz gyermekévé tett.

Akik pedig befogadták, azoknak megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében (János 1,12).

Most valószínűleg felteszed a kérdést: „Hogyan tovább?”

Mielőtt Jézus elhagyta tanítványait, hogy teljesítse küldetését és legyőzze a halált, majd visszatérjen a

mennybe, ezt mondta: *Maradjatok én bennem, és én tibenetek* (János 15,4). Az Úr Jézus ezekkel a szavakkal magyarázta el a keresztyén élet lényegét. Isten szempontjából a hívő a Fiúban él – hogy ott tartsa és védje, amíg biztonságban meg nem érkezik a mennybe. Emberi szempontból nézve azonban – mivel az Úr ugyancsak benne él az igaz hívőkben – családjuk, barátaik és munkatársaik olyan életminőséget ismernek meg, ami csak a bennük lakozó Krisztussal magyarázható meg.

Képzeld el, hogy egy fém piszkavas van a tűzben. Amikor megnézed, mondhatod, hogy a piszkavas a tűzben van, de közelebbről megnézed, megfigyelheted, hogy a piszkavas maga vörösen izzik, így joggal mondhatod azt is, hogy a tűz van a piszkavasban. Vagy képzelj el egy csészét, amint elmerül a vízben. A csésze a vízben van, de a víz is a csészében van!

Amikor újjászületél, Isten belekeresztelt Krisztus Testébe.

A Biblia biztosít róla, hogy: *Életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben* (Kolossé 3,3). Igen, mivel újjászületél, most már Krisztusban vagy. Csodálatos! Amikor újjászületél, a feltámadt Krisztus benned lakozó élete személyes és csodálatos valósággá lett. Most már örvendezhetsz, hogy *Krisztus benned van, reménysége az eljövendő dicsőségnek* (Kolossé 1,27). Igen, mivel újjászületél, a feltámadt Krisztus most benned él. Csodálatos!

Most nézzük meg, mit is mond a Biblia e kettős igazság felszabadító hatásáról – én Krisztusban vagyok és Krisztus bennem van.

Krisztusban vagyok

Hiszen egy Szellem (Szentlélek) által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk... (1Korintus 12,13).

Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk (Róma 6,3-4).

Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben (Kolossé 3,3).

Sok évvel ezelőtt ismertem egy kisfiút, aki leukémiás volt. Akkoriban csak hét éves volt, és három havonként el kellett mennie az orvoshoz, hogy az beadjon neki egy injekciót a gerincébe. Egy vizit alkalmával a doktor megkérdezte Darylt, miért nem sír, mint a többi gyerek, amikor a tű behatol a gerincébe. „Nem fáj?” – kérdezte az orvos. „De igen, fáj”, válaszolta Daryl, „de doktor úr, ön ezt nem érti; a tűnek át kell hatolnia Jézus kezén, mielőtt megérintene engem.” Csodálatos tudni, hogy mivel most már Krisztusban vagy, ő mindent kézben tart, ami próbára teszi és érinti az életedet! Ez a hit!

Ahogy hit által elfogadtad az Úr Jézust, ugyanez a hit teszi lehetővé számodra, hogy belásd az Úr Jézus Krisztus alkalmasságát az élet összes igényének a kielégítésére. Más szavakkal, első hitbeli cselekedeted megnyitotta számodra az ajtót, hogy magadévá tedd a hit folyamatos szemléletét. *Mivel tehát már **elfogadtátok** a Krisztus Jézust, az Urat, **éljete**k is őbenne (Kolossé 2,6).*

Noha újjászületél, Isten nem azt várja, hogy utánozd Jézust. Sok millió keresztyénben okozott csalódást, hogy megpróbálkoztak ezzel, és mindig sikertelenül. De Isten beszél nekünk keresztyén életünkről való csodálatos

gondoskodásáról. Mi már meghaltunk Krisztusban. És halott lévén Krisztusban, érzéketlenek vagyunk a törvény minden követelménye és ítélete iránt. Ezért – mint a múltban, úgy a jelenben és a jövőben is – érzéketlenek vagyunk minden olyan remény iránt, hogy önerőből teljesíthetjük a törvény követelményeit. Nem az önbizalmunk vezet. De, hála Istennek, nagyon is fogékonyak vagyunk a feltámadt Úr Jézus Krisztus azon képessége iránt, hogy megvédjen és képessé tegyen rá minket!

A probléma akkor merül fel, amikor megpróbáljuk magunk kezelni az élet kísértéseit és kényszereit. Az újdonsült hívő rájön, hogy újjászületése után éppúgy képtelen magától keresztyén életet élni, mint előtte. Figyelmetelve minket erre a törekvésre, az Úr Jézus Krisztus világosan megmondta: ...*mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni* (János 15,5).

A saját erőfeszítés balgaságáról beszélve, Pál apostol valójában tompította a galatákhöz intézett szavak élet. Ők elfordultak a hit által és csakis hit által való élet isteni elvétől. Hogy helyes útra terelje őket, Pál feltett nekik egy szónoki kérdést, melyet úgy fogalmazott, hogy a válasz magától értetődő legyen:

Csak azt szeretném megtudni tőletek: a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Szellemet (Szentlelket), vagy a hit szerinti engedelmesség alapján? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Szellemben (Szentlélekben) kezdtetek el, azt most testben akarjátok befejezni? (Galata 3,2-3).

Persze ők is, ahogy te, egy hitbeli cselekedettel kezdték új életüket Krisztusban, és csak ez az Istentől függő hit teszi lehetővé, hogy reménykedjenek: *uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által* (Róma 5,17).

Galáciában az Istentől függő hit életerejét szomorú módon felváltotta a saját erőfeszítés terméketlensége. De, hála Istennek, ha továbbra is az újonnan megtalált Urad iránti függőségben élsz, soha sem kell megtapasztalnod azokat a szomorú helyzeteket, melyek Galáciában előfordultak.

Krisztus bennem él

*Krisztussal együtt én is keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem **Krisztus él bennem**... (Galata 2,20).*

*Ha pedig **Krisztus van bennetek**, a test halott a bűn következtében, a Szellem (Szentlélek) azonban életet ad az igazság következtében. Ha pedig annak Szelleme (Szentlelke) lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halálból, életre kelti a halandó testeket is a bennetek lakó Szelleme (Szentlelke) által (Róma 8,10-11).*

Ezeknek az Isten tudtul akarta adni, hogy milyen nagy e dicsőséges titok gazdagsága a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus tibennetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek (Kolossé 1,27).

Hogy a Krisztus lakjék a szívetekben a hit által... (Efézus 3,17).

A Krisztus benned lakozó életébe vetett hitedet kifejezheted ezekkel a szavakkal: „Köszönöm, Úr Jézus; te minden vagy, ami én nem vagyok. Engedem, hogy az légy, aki vagy, mind bennem, mind általam.” Keresztyén életed bámulatos realitása, hogy Isten az előrehaladásodért viselt felelősséget átruházta valaki másra – az Úr Jézus Krisztusra! Jézus az egyetlen, aki képes megbirkózni az élet azon kísértéseivel és lehetőségeivel, melyekkel biztosan találkozol. Krisztus nélkül lehetsz „teológus”,

Krisztus nélkül lehetsz „prédikátor”, Krisztus nélkül lehetsz „misszionárius”; de nem lehetsz keresztyén, ha Krisztus nem él a szívedben.

Jézus az egyetlen személy, aki képes igazi keresztyén életet élni, kegyelme által csodálatos módon elfoglalta lakóhelyét a szívedben. Most már általad és érted megteheti mindazt, amit te soha nem lennél képes megtenni magadért. Ő, aki tiszta, a te tisztaságod egy erkölcstelen világban; Ő, aki győzedelmes, a te győzelmed a kísértések világában; Ő, aki maga a szeretet, a te szereteted az önzés világában. Valóban, Ő, aki *a feltámadás és az élet*, most már a saját keresztyén életed.

Amint életedet aláztatosan az Úr Jézus rendelkezésére bocsátod, aki azért jött, hogy *megkeresse és megmentse, ami elveszett (Lukács 19,10)*, most már azzal is megbízhatod, hogy rajtad keresztül keressen és mentsen meg elveszett lelkeket! Az élet valóban izgalmassá válik, amikor a hívők felfedezik, hogy az Jézus életének csatornái más emberek felé.

Ne felejtsd el, hogy bár Jézus visszatért a mennybe, bizonyosan nem távolodott el tőled. Amikor elhagyta tanítványait a földön, ezt mondta nekik:

*Még egy kis idő, és a világ többé nem lát engem, de ti meg láttok, mert én élek, és ti is élni fogtok. Azon a napon megtudjátok, hogy az **Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek** (János 14,19-20).*

Most azt kérdezheted, „Hogyan válhat valóságossá és gyakorlativá életemben mindaz az erőforrás, melyet Istentől kaptam Krisztusban?” Ez jó kérdés. Azt mutatja, hogy felismerted az elméleti hit és a tapasztalati hit közötti mély szakadékot. A kérdés azt is sejteti, hogy olyan hitre vágysz, mely a gyakorlatban is működik. Az egyszerű válasz az, hogy Krisztus diadalmas élete a hívő

ember életében lesz nyilvánvaló, válaszul a hálaadásra. Az igaz hit mindig ezt mondja: „Köszönöm.”

Például a Krisztusba vetett megmentő hited kifejezésének legjobb módja, ha megköszönöd neki, hogy megbocsátotta a bűneidet. Azt is megköszönheted neki, hogy pontosan azzá válik számodra, amire szükséged van, akkor, amikor szükséged van rá. *Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt (Zsidók 11,6)*. Minthogy arra vágysz, hogy kedves légy előtte, éld hitbeli életedet állandó hálálkodással az Úr Jézus iránt.

Amikor Péter azoknak a keresztyéneknek írt, akiket az Úr Jézus Krisztus iránti hűségük miatt üldöztek, ezt tanácsolta: *Krisztust tartsátok szentnek* (magasztaljátok, adjatok neki teljes hatalmat) *mint szívetek Urát... (1Péter 3,15)*. Ebben rejlik Isten nyílt titka, hogyan kell boldogulni, ha valakit üldöznek a hite miatt. Gondoskodj róla, hogy Jézus legyen életed Ura.

Talán emlékszel rá, hogy Isten egyik neve az Ószövegségben Adonáj. Adonáj Urat jelent abban az értelemben, hogy Ő a Gazdám. Az *Úr Istennek* ezt az értelmét (a Gazdám) használta Péter, amikor figyelmeztette a híveket, mondván: *Krisztust tartsátok szentnek mint szívetek Urát*.

Minthogy az Úr Jézus életed Gazdája, tapasztalni fogod állandó társaságát. Csak akkor leszel igazán szabad, ha rábízkod életed napi szükségleteit és lehetőségeit. Ahogy George Matheson, a himnuszköltő írta:

Tégy foglyoddá, Uram,
Akkor szabad leszek;
Késztesd megadnom önmagam,
Győzelmet így veszek!

Ellentétben a szabadság népszerű felfogásával, az igazi szabadság nem az, amikor azt teszem, amit akarok. Sokkal inkább az, ha van erőm azt tenni, amit kell! Emlé-

kezz Pál apostol szavaira: *Mindenre van erőm abban (Krisztusban), aki megerősít engem (Filippi 4,13).*

Az észak-írországi evangéliumi megújulás idején, 1859-ben emberek ezrei tértek meg Krisztushoz. Ezek a megtértek úgy fejezték ki saját személyes és komoly elkötelezettségüket Krisztus iránt, hogy aláírtak egy „Bizonyosságtételt”. Abban az időben olyan sok ember szerzett életformáló tapasztalatot a feltámadt Úrról, hogy az ország erkölcsi légköre szó szerint átalakult.

Bár nincs semmi érdemleges egy ilyen okirat aláírásában, talán segítségére lenne, ha saját, Istennek adott válaszodat megerősítenéd a következő oldalon található nyilatkozat aláírásával.

A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát, ami Urunkat, Jézust, tegyen készségessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen (Zsidók 13,20-21).

Levél Magyarországról

„Köszönöm szépen az Önök által küldött Bibliát, valamint Richard A. Bennett: Isten keresése című könyvét.

Befejeztem a könyvet és összehasonlítottam minden hivatkozást a Bibliával.

Ez a könyv sokat segített abban, hogy tisztázzam, mit higgyek és miért higgyek. Most már hívő ember vagyok e könyv segítségével, meghoztam egész életre szóló döntésemet a hit mellett.”

Riport a Trans World Radio adásából

*** * ***

**Most pedig segítünk abban, hogy
megtedd saját bizonyágtételedet**

Bizonyágtétel

Elfogadom az Atya Istent mint saját Istenemet
Megtértetek a bálványoktól az Istenhez,
hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok.
(1Tesszalonika 1,9)

Elfogadom Jézus Krisztust mint Uramat és Szabadítómat

Az Isten őt fejedelemmé és üdvözítővé emelte fel
jobbára, hogy megtérést és bűnbocsánatot adjon.
(Cselekedetek 5,31)

Teret adok a Szent Szellem (Szentlélek)
munkájának, hogy töltsön meg Isten szeretetével
Mert a szívünkbe áradt az Isten szeretete...
(Róma 5,5)

Elfogadom Isten Igéjét mint iránytűmet
A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra,
a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való
nevelésre; hogy az Isten embere teljes mértékben és
minden jó cselekedetre felkészített legyen.
(2Timóteus 3,16-17)

Elfogadom Isten népét mint saját népemet
Néped az én népem, és Istened az én Istenem.
(Ruth 1,16)

Teljesen az Úrnak szentelem magam
Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg, ezért akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.
(Róma 14,7-8)

És ezt tudatosan teszem
Válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni...
de én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!
(Józsué 24,15)

És őszintén
Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével jártunk a világban.
(2Korintus 1,12)

És önként
Néped önként követ szent öltözetben...
(Zsoltár 110,3)

És örökre
Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől?
Nyomorúság, szorongattatás vagy üldözés, éhezés vagy meztelenség, veszedelem vagy fegyver?
(Róma 8,35)

Aláírás: _____

Dátum: _____

Kiadónk gondozásában megjelent,

A HIT TÁPLÁLÉKA

Richard A. Bennett

amelynek olvasását kiemelten ajánljuk.